

GENIST

»|●»»|**|**|*●»»|***|**|*●»»|***|**|*●»»|***|**|*

MAGAZINE REGIMENT GENIETROEPEN

REGIMENT
AFSCHEID RA
FRANS SCHILTMAN

10IGNBAT
OEFENING
FUSION PIONEER

VETERANEN
YPR ONGEVAL BIJ
LADICE IN BOSNIË

1748-2017
269 jaar

10.1

AAN HET WOORD IS

Majoor Cris Smeets, Hoofdredacteur	03
Kolonel Burg Valk, Commandant Regiment Genietroepen	05
Aooi Pim van Gurp, Regimentsadjutant	06

REGIMENTSANGELEGENHEDEN

Wapendag 2017	07
Regimentswaarderingen	11
Regimentsadjutant Frans Schiltman draagt zijn RA-stok over	15

BIJVOORBEELD

BOOTS ON THE GROUND, ACTUEEL

OTCGenie : Van innovatie idee tot het testen in de praktijk	12
OTCGenie : Reisverslag Scandinavian Covery Trial 2017	21
11 Pagnbat : Minetoolbox anno 2017	25
105 Gncie WB : Mijn naam is...	28
11 Gncie LMB : Springweek te Saarlouis	36
11 Gncie LMB : Als genist instructie geven in de Jungle	39
41 Pagnbat : 'FIGHT' op maat bij 414 CBRNcie	40
101 Gnbat : Constructiecompagnie, blik richting het Oosten	45
101 Gnbat : Oefening Fusion Pioneer 103 Constrcie	48
101 Gnbat : Oefening Fusion Pioneer 105 Gncie WB	50

EENHEID IN BEELD

111 Pagncie	32

VETERANEN & OUDGEDIENDEN

Reünies	44
Bouwen als het kan, knokken als het moet	52
Ladici, het ongeval met een YPR-765 van 41 brigpagnie in Bosnië	54
Ouwe mannen met blazers, jonge mannen met polo's	61
Colofon VVRG	63

COLOFON

Regimentsagenda 2017	04

Realisatie & Exploitatie | Email: john.akkerman@greenpaper-association.com | Telefoon 06 53 56 95 50

Disclaimer Niets in deze uitgave mag worden overgenomen, vermenigvuldigd of gereproduceerd zonder schriftelijke toestemming van redactie of andere auteursrechtbehouders. De VVRG en Green Paper Association kunnen geen aansprakelijkheid aanvaarden voor de juistheid/volledigheid van alle in deze uitgave opgenomen teksten en beelden. PROFILEREN IN DE VORM VAN PUBLICEREN EN PARTICIPEREN, KAN NIET AUTOMATISCH DE VOORKEUR BIJ VERWERFING INHOUDEN.

Het zal u niet ontgaan zijn dat de GENIST een nieuwe redactie heeft gekregen. Majoor b.d. Gerrit Beerkens heeft vorig jaar te kennen gegeven te willen stoppen als hoofdredacteur. Tegelijkertijd stopte majoor b.d. Jo Verhoeve ook met het redactiewerk. Op het moment dat de 'vacatures' ontstonden voor de hoofdredacteur en redactielid, liep ik toevallig binnens bij de Regimentscommandant en de Regimentsadjutant. Adjutant Frans Schiltman (toen nog RA) vroeg terloops: "Is dat niets voor jou Cris?" Ik hoefde daar niet lang over na te denken en gaf volmondig aan: "Ja, dat vind ik leuk om te doen."

Tekst || Majoor Cris Smeets, hoofdredacteur

NIEUWE REDACTIE

Nu een paar maanden verder moet ik bekennen dat het toch meer is dan een compagniesblaadje in elkaar flansen. Ik ben Gerrit dankbaar voor de manier hoe hij alles heeft overgedragen en zijn persoonlijke draai heeft gegeven aan het fraaie uiterlijk en de professionele inhoud van dit blad. Daar ga ik de komende uitgaves ook niet al te veel aan veranderen. De GENIST staat, zoals het hoort, als een blok beton.

Ik ga het redacteurschap ook niet in mijn eentje op me nemen. Frans had al eerder het idee om het redigeren van de stukken (en daar zit best veel tijd in) te verdelen over meerdere personen. Ik probeer naast Frans Schiltman ook nog andere redacteuren te vinden. Dat is tot nu toe nog niet helemaal gelukt en dat is ook mede de oorzaak dat deze GENIST niet conform voorgaande cycli is verschenen.

Ook wil ik proberen zo min mogelijk aan de ingezonden stukken te veranderen. Uiteraard probeer ik alles in één lijn te krijgen, maar met meerdere redactieleden kan het gebeuren dat niet iedere

tekst op dezelfde manier is opgebouwd. Een andere reden waarom de GENIST later verschijnt dan normaal is dat ik als hoofdredacteur de verkeerde planning heb gehanteerd. Ik had de planning van de GENIE gebruikt en dat is toch echt een heel ander blad met ook een andere verschijningscyclus. Voldoende verbeterpunten voor de nieuwe redactie.

Afgelopen maanden heb ik ook gemerkt dat ik zelf meer de *social media apps* moet gaan bijhouden om te zien wat er allemaal in genieland gebeurt. Van daaruit kan ik nog meer genisten benaderen om een stukje te schrijven over een bepaald onderwerp. Voor mijn gevoel is het proces om de GENIST gevuld te krijgen nog gebaseerd op *pull* in plaats van *push* principe. Ik zou graag meer verhalen en foto's willen plaatsen van de inzet in de Baltische staten en andere grote oefeningen. Ook zal ik nog nadenken over nieuwe rubrieken, wellicht iets in de trend van: Uit de oude doos...

Maar één ding is zeker: Ik zal en blijf in de toekomst een beroep op u doen! Deze GENIST is weer gevuld met mooie

MAAR ÉÉN DING
IS ZEKER:
IK ZAL EN BLIJF
IN DE TOEKOMST
EEN BEROEP
OP U DOEN!

verhalen, van parate eenheden maar meer en meer ook van de veteranen. Van de jungle naar de kou van de Noordkaap, van minetoolbox anno 2017 naar springweek in Saarlouis en van het ongeluk in Ladice naar oefening Fusion Pioneer. Maar ook de prachtige Wapendag 2017, de overdracht van de Regimentsadjutant, de column van kol Gert-Jan Kooij, ze staan er allemaal in!

Ik wens u veel leesplezier, SODEJU. ||

GENIST

Jaargang 10 / Nummer 2017.1

Magazine van het Regiment Genietroepen.
Verschijnt twee keer per jaar. ISSN 2213-8226.
Uitgegeven door de Vereniging Veteranen
Regiment Genietroepen (VVRG).

REGIMENTSCOMMANDANT

Kolonel B.W. Valk

REGIMENTSAJDUDANT

W.H.C.P. van Gulp

BEZOEKADRES

Huis van het Regiment Genietroepen
Lunettenlaan 201, 5263 NT Vught

REDACTIE

Maj Cris Smeets (hoofdredacteur)
Adj b.d. Frans Schiltman (redacteur)
Email redactie: redactie.genist@hotmail.nl

Secretariaat Regiment Genietroepen

Postbus 10151, 5260 GC Vught.
Mevr. Angelique van Heertum
Email: agam.v.heertum@mindef.nl
Tel: 073-6881304
(Bereikbaar ma-di-do van 09.00 tot
12.00 uur en 13.00 tot 14.30 uur)

Bent u (oud)genist en/of genieveteraan en heeft u deze Genist niet op uw huisadres ontvangen? Registreer u dan voor opname in de regiments-database op 'www.regimentgenietroepen.nl'.

Fotograaf: Anneke Janissen

REGIMENTSAAGENDA

2017

- 26 aug • Herdenking Martijn Rosier (10 jaar geleden gesneuveld)
- 02 sept • Herdenking Nationaal Indiëmonument te Roermond
- 05 sept • Seniorenbijeenkomst
- 20-23 sept • Walk 4 Veterans
- 27 sept • ALV VOPET en herdenking gevallen VOPET te Vught
- 28 sept • Reünie 50 jaar NBC
- 29 sept • VGOO contactdag en ALV 2017
- 05 okt • Genie Operationele module te Wezep

Toekomst van de Genieofficier leren uit verleden

Het genie vakgebied verandert voortdurend. Van Koude Oorlog naar Bosnië, Irak, Afghanistan, Mali en nu? Hybride? Hoe heeft de genieofficier zich hierbij aangepast? Wat zijn de uitdagingen voor de genieofficier van de toekomst? Wat kunnen we leren van het verleden? In een interactief programma met topsprekers zoeken we oplossingen op deze vragen. De dag wordt afgesloten met een barbecue.

Inschrijven via www.vog-genie.nl

- 13 okt • VOG najaarsvergadering te Wezep
- 21/22 okt • "Op Herhaling" Geniemuseum/OTCGn te Vught
- 07 nov • Seniorenbijeenkomst
- 09 nov • Beëdiging 3 dzv 11 Pagnbat te Vught
- 23 nov • OOn RGT, "Dialoog met de RC" Regimentsdiner oo'n te Wezep
- 24 nov • Offn RGT, "Dialoog met de RC" Regimentsdiner off'n te Wezep
- 12-13 dec • Eindejaars bijeenkomst Senioren

2018

- 08 mei • Wapendag Regiment Genietroepen te Vught
- 20 juni • Genie Relatiedag dzv VGOO te Reek
- 28 juni • Veteranendag te Den Haag
- 17-20 juli • Vierdaagse van Nijmegen

www.regimentgenietroepen.nl

Als het een beetje meezit dan hebben we na de zomer een nieuw kabinet en kunnen er weer besluiten worden genomen over "Hoe nu verder met de krijgsmacht?" De eerste signalen lijken op het eerste gezicht positief. De economie draait steeds beter waardoor de jarenlange bezuinigingen voorbij lijken. Er komt weer geld beschikbaar voor investeringen binnen de overheid. Defensie kan dus weer enigszins op orde worden gebracht als het kabinet daar inderdaad toe besluit.

Tekst || Kolonel Burg Valk, Commandant Regiment Genietroepen

BOUWEN AAN DE GENIE VAN OVERMORGEN

GENIE 3.0

Om dit herstellen en eventuele verdere noodzakelijke groei binnen de Landmacht vorm te geven wordt op dit moment nagedacht over de Landmacht van Morgen en de Landmacht van Overmorgen. Binnen de genie doen we dit onder de noemer GENIE 3.0.

Dit proces maakt mij als Regimentscommandant blij. Er wordt duidelijk gedacht aan groei van 'onze' organisatie op nagenoeg alle fronten en voor alle deelvakgebieden (gevechtsondersteuning, constructie en CBRN).

Er is echter een hele grote MAAR, het herstellen van de Nederlandse economie betekent ook dat we op dit moment veel collega's verliezen aan het bedrijfsleven en dat het werven van nieuwe genisten zowel bij de manschappen, de onderofficieren en ook de officieren sterk achterblijft. Met andere woorden onze mooie genieorganisatie loopt op dit moment leeg terwijl we eigenlijk moeten groeien om de balans weer te herstellen. Mijn grootste zorg als Regiments-

commandant is dan ook het behoud en werven van personeel. Pas als we dat in de hand hebben kunnen we denken aan personele groei van onze organisatie. Ik roep u daarom op om samen met mij na te denken over hoe we dit tij kunnen keren. Wat moeten we verbeteren om aantrekkelijker te zijn voor het zittend personeel en wat moeten we doen om nieuw personeel te werven?

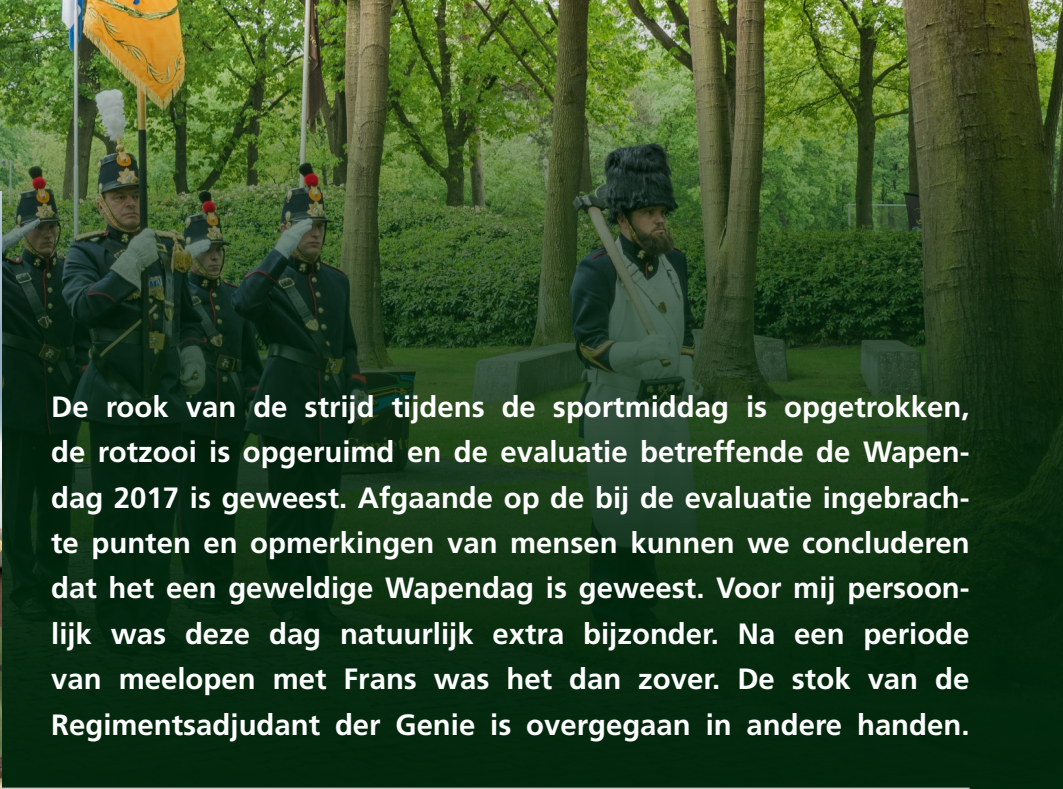
Concreet betekent dit dat ik u keihard nodig heb om de werving van geniepersoneel te ondersteunen, dat ik u keihard nodig heb om de uitval in de initiële opleidingen te minimaliseren en dat ik u keihard nodig heb om een dusdanige sfeer binnen uw eenheid te creëren dat uw maten zich eerst zevenmaal op het hoofd krabben alvorens na te denken over een baan buiten de genie.

Wat kunt u van mij verwachten. Ik zal in eerste instantie goed naar u luisteren om de goede "out of the box" ideeën tot mij te nemen om zodoende alle denk-

kracht van de Genie te gebruiken om dit probleem te tackelen. Daarnaast zal ik, daar waar mogelijk, duidelijk maken dat er één belangrijke voorwaarde is om de genie-organisatie gevuld te houden en dat is een stelsel van fatsoenlijke, enigszins concurrerende, arbeidsvoorwaarden. Als dat niet veranderd dan blijft alle noodzakelijke extra inspanning dweilen met de kraan open.

De Genie dat zijn we samen, de problemen van onze organisatie lossen we daarom samen op. SODEJU! ||

De rook van de strijd tijdens de sportmiddag is opgetrokken, de rotzooi is opgeruimd en de evaluatie betreffende de Wapendag 2017 is geweest. Afgaande op de bij de evaluatie ingebrachte punten en opmerkingen van mensen kunnen we concluderen dat het een geweldige Wapendag is geweest. Voor mij persoonlijk was deze dag natuurlijk extra bijzonder. Na een periode van meelopen met Frans was het dan zover. De stok van de Regimentsadjutant der Genie is overgegaan in andere handen.

Tekst || Regimentsadjutant Pim van Gorp

HET IS BEGONNEN

Op het moment dat ik dit schrijf, het is nu bijna half juli, zijn er functioneel 25 borrels gedronken en 33 rozen uitgedeeld. Het wordt langzamerhand duidelijk wat er allemaal nog meer in het takenpakket van de RA zit. Er zijn natuurlijk de bekende zaken zoals Genietradities uitdragen bij onder andere medaille uitreikingen, optreden als Vaandeldrager bij beëdigingen, naar Schiphol, Eindhoven of een andere luchthaven voor in- en uitrotaties van missies. Ook aanwezig zijn bij allerlei evenementen hoort er bij. Minder bekend zijn de werkzaamheden die voortkomen uit een mail, idee, plan, telefoontje of een gesprek. Allerlei onderwerpen passeren de revue: Vragen over onderhoud van een monument, herdenkingen, zaken betreffende personeel, pikhouwelen, beach banners, strijkijzers, opleidingen, veteranen zaken en nog veel meer. Kortom, de dagen zijn

lekker gevuld met heel veel verschillende zaken die allemaal aandacht verdienen. Er is één evenement dat ik extra aandacht wil geven: de Nederlandse Veteranendag. De genie heeft dit jaar aan het defilé deelgenomen met een detachement Veteranen, een detachement met personeel van de verschillende genie eenheden, een detachement van 41 Pagnbat en het vrijwillig Fanfarekorps der Genie. Op het Malieveld waren (oud) genisten aanwezig die niet meegelopen hebben met het defilé, maar die de Veteranen dag gebruiken als moment om een reünie te houden. Er waren dus best wat (oud) genisten op de been in Den Haag. Als je echter die aantallen afzet tegen het aantal (oud) genisten dat veteraan is, dan was er eigenlijk maar een klein percentage aanwezig. Daarom wil ik een oproep plaatsen, gericht aan de (oud)

genisten die veteraan zijn: In 2018 vindt de Nederlandse Veteranen dag plaats op 30 juni. Ga er heen. Gebruik deze gelegenheid om een reünie te houden of kom gewoon langs. Je hoeft verder niets te organiseren; lunch en warme maaltijd, vervoer heen en terug en 3 consumptiebonnen krijg je als je je te zijner tijd inschrijft via de Stichting Nederlandse Veteranen dag of via de Vereniging veteranen Genietroepen. Ook een brandewijn krijg je er gratis bij. Je hebt verder geen verplichtingen, meelopen met het defilé hoeft niet maar mag natuurlijk wel. Tot zover mijn eerste voorwoord in De Genist. De tweede helft van het jaar is inmiddels begonnen. Voor je het weet verschijnen er al weer bomen in de huiskamers ter aankleding van de kerstdagen. Geniet van je werk, houd elkaar in de gaten en vergeet het thuisfront niet. ||

WAPENDAG

Woensdag 15 mei 1748 richtte Kolonel de Torcy, Baron van Breda, het 1e Regiment Genietroepen op. Donderdag 18 mei 2017, ruim 269 jaar later, hebben we stil gestaan bij de geboortedag van ons Regiment. De wapendag, bestemd voor actieve- en post actieve militairen, is samen te vatten in een aantal kernwoorden; herdenken, gedenken, waarderen, sporten, reünie, saamhorigheid en gezelligheid. Zaken die ook dit jaar weer ruimschoots aan bod zijn gekomen.

Tekst || Adjudant Pim van Gulp - Beeld || Mevr. Anneke Janissen

VOORBEREIDING

Het is goed om even stil te staan bij het feit dat het organiseren van de wapendag niet vanzelf gaat. In november start personeel van de staf van het OTCGenie de voorbereiding. Eerst met een klein groepje, uitgroeiend naar een organisatie van ongeveer 24 personen.

De logistieke eenheid heeft samen met de parate eenheden hun steentje bijgedragen. Dit jaar ondersteunde personeel van 101 Gnbat onder andere bij de op-

bouw van de benodigde infrastructuur.

HERDENKEN EN GEDENKEN

Door problemen op de Nederlandse wegen konden niet alle eenheden op tijd aanwezig zijn. De start van het bijzonder appèl werd daarom enige tijd uitgesteld. Ongeveer een half uur later dan gepland klonk de Wekker, een schot uit een kanon dat in het verleden gebruikt werd om genisten, gelegerd op de geniekazerne te Soesterberg, te wekken.

Ons werk kan het hoogste offer vragen. Gesneuvelden verdienen het om jaarlijks herdacht te worden. Een herdenking bij het Monument, in de aanwezigheid van zoveel mogelijk (oud) genisten, mensen die werkzaam zijn of waren bij het Regiment en mensen die de Genie een warm hart toedragen.

Dit jaar haalde de Regimentscommandant in zijn toespraak twee gebeurtenissen aan. Het ongeval op 11 februari

Een foto zegt soms meer dan 1000 woorden

Kolonel Valk reikt de Regimentslegpenning van Verdienste uit aan adjudant Schiltman

RC tijdens de uitreiking van de prijzen

105 Gncie wb is wederom kampioen

1997 met de YPR in Ladici, Bosnie en het sneuvelen van sergeant Rosier na het afgaan van een IED op 26 augustus 2007 in Uruzgan, Afghanistan. Gebeurtenissen waar dit jaar om verschillende redenen extra aandacht aan besteed wordt. Op 11 februari 2017 was het 20 jaar geleden dat het ongeval plaatsvond. Een herdenking bij het monument in de tuin van het museum werd door veel betrokken personen bijgewoond. Op 26 augustus wordt een nieuw monument onthuld ter nagedachtenis aan sergeant Rosier. Dit monument vervangt de inmiddels afgebroken Baileybrug te Budel, welke vanwege het vertrek van de KMS uit Weert niet meer onderhouden werd. Vanuit de dienst Geestelijke verzorging was er een bijdrage van Humanistisch raadsvrouw Ramaya Soe Agnie, geestelijk verzorgster van 101 geniebataljon. Ook het leggen van kransen maakte dit jaar wederom deel uit van de ceremonie. Er werd een krans gelegd door de Regimentscommandant met de Regimentsadjutant en een krans werd gelegd door de een wethouder van de gemeente Vught. Vier bloemstukken werden gelegd door vertegenwoordigers van de officieren, de onderofficieren, de manschappen en de burgermedewerkers.

FUNCTIEOVERDRACHT REGIMENTSAJUDANT (RA)

Het intreden van de Vaandelwacht was de laatste keer dat de adjutant Schiltman opgetreden heeft als Vaandel-

drager. De wapendag was het moment waarop hij, na ruim 6 jaar de RA-stok heeft overgedragen aan adjutant van Gulp. De functieoverdracht gebeurde echter niet door het overdragen van de stok, maar door het overdragen van het Vaandel. Na het overdragen richtte adjutant Schiltman het woord tot het aange-treden Regiment. Verhalen over FSE, CSE en CBRN, geschreven door verschillende mensen, werden door hem voorgelezen. Deze verhalen waren zeer herkenbaar en gaven perfect aan waar het Regiment voor staat: Wij banen de weg. Als dank voor de jarenlange inzet reikte Kolonel Valk de Regimentslegpenning van Verdienste uit aan adjutant Schiltman.

Voordat de scheidende RA de appèlplaats verliet overhandigde hij zijn vrouw Marian, de secretaresse van het Regiment Angelique en marketentster Jetty een bloemetje. Voor Jetty was het nu echt de laatste keer dat zij opgetreden heeft als Marketentster.

Als verrassing kwamen dochter Lotte en kleindochter Melissa, beide gekleed in het uniform van een marketentster, de appèlplaats opgelopen om de oud RA te begeleiden tijdens de rondgang langs de aange-treden eenheden.

REGIMENTSWAARDERINGEN

Iedereen kan via de commandantenlijn mensen voordragen voor een regimentswaardering. Het besluit of er een waardering toegekend wordt, en welke dit dan is, wordt besloten door de Regi-

mentsraad. Op de wapendag werd, zoals al eerder aangehaald, een Regimentslegpenning van Verdienste uitgereikt. Ook werd er aan twee genisten een Bronzen Genist toegekend. Majoor Kranenburg vanwege zijn grote bijdrage die hij heeft geleverd aan belangrijke conceptuele ontwikkelingen binnen het Wapen der Genie. Adjudant van Ooijen kreeg de Regimentswaardering vanwege de lange staat van uitmuntende dienstverlening voor het CLAS in het algemeen en het Wapen der Genie in het bijzonder. De volledige redenen van toekenning staan elders in dit blad beschreven.

FYSIEKE INSPANNING

Door de LO/s organisatie waren, naar aanleiding van de opmerkingen over het sportprogramma van de wapendag 2016, fysiek zwaardere onderdelen voorbereid. Als extra element was er een touwtrekteam uitgenodigd.

Helaas was er geen genie team dat kon winnen van deze op elkaar afgestemde machine. Voor zover bekend is er geen personeel geblesseerd geraakt. Mogelijk een positief gevolg van het feit dat er geen sporten waren waarbij fysiek contact mogelijk was.

UITREIKING HERINNERINGSSPELD

De Herinneringsspeeld Regiment Genie-troepen bestaat uit een massief zilveren draagspeeld voorstellende een combinatie van het genie embleem, en de emblemen van pioniers, pontonniers en sappeurs.

De bierkar

Kameraadschap

Iedereen die 12 jaar of langer gediend heeft bij het Regiment komt in aanmerking voor de spelt. Dit jaar waren er 24 mensen die de actieve dienst hebben verlaten. Bijna iedereen die met functioneel leeftijdsontslag was gegaan had toch weer een redelijk drukke agenda.

PRIJSUITREIKING

Voor de daadwerkelijke prijsuitreiking begon werd er op een platte kar bier aangevoerd. Een biertje van de oude en de nieuwe Regimentsadjutant voor alle aanwezigen.

Als afscheidscadeau kreeg de adjutant Schiltman namens het Regiment een serieuze BBQ aangeboden. Sgt1 Koster bood een meerpaal gemonteerd op een zeskantplaat aan. De meerpaal is bestemd om de stok van de Regimentsadjutant in op te bergen.

Eindelijk was het moment aangebroken. De uitslag van de sportmiddag werd bekend gemaakt. Met grote overmacht ging de eerste prijs weer naar 105 Gncie wb. De Beker blijft dus in Hedel. Als tweede is geëindigd 11 Gncie lmb, een

prima prestatie gezien het kleine deelnemersaantal. De derde plaats is voor 412 Pagnacie.

FEESTAVOND

Een avond met een aantal extra elementen. Een touwtrekteam dat ook bedreven is in het uitvoeren van een aantal dansen, een wedstrijd waarbij een aantal keer een aangepaste versie van het Mineurslied ten gehore werd gebracht en een aantal hot tubs die, hoe later het werd, steeds beter bezet werden.

AFSLUITING

De evaluatieformulieren zijn inmiddels binnen en verwerkt. Afgaand op het commentaar is er maar één conclusie mogelijk: een prima wapendag.

In de ochtend een waardige ceremonie, 's middags afzien tijdens de sportmiddag, een gecontroleerde chaos tijdens de prijsuitreiking en een prima feestavond. Op vrijdag heeft 11 Gncie lmb samen met de mensen van de logistieke eenheid het grootste deel van de troep opgeruimd en een aanvang gemaakt met het afbreken van de tenten. Regiment bedankt en op naar de Wapendag 2018. ||

UITGEREIKTE REGIMENTS- WAARDERINGEN

REGIMENTSLEGPENNING ADJUDANT SCHILTMAN

Het gedurende meer dan 6 jaar met groot enthousiasme, grote betrokkenheid en op geheel eigen en herkenbare wijze bevorderen van de saamhorigheid onder genisten door het uitdragen van de tradities van het Regiment Genietroepen en het fungeren als vertrouwensman voor alle geledingen van het Wapen der Genie. Adjudant Frans Schiltman stond altijd met hart en ziel klaar voor zijn regiment, bij vreugdevolle en droevige gebeurtenissen, in Nederland en daarbuiten en tijdens maar zeer vaak ook buiten de normale diensturen. In persoon heeft hij daarmee getoond wat binnen het regiment wordt verstaan onder de begrippen: Saamhorigheid, verbondenheid, kameraadschap en teamgeest. ||

BRONZEN GENIST MAJOOR KRANENBURG

Wegens zijn grote bijdrage die hij heeft geleverd aan belangrijke conceptuele ontwikkelingen binnen het Wapen der Genie. Creativiteit, doorzettingsvermogen, toewijding en resultaatgerichtheid zijn kenmerken die de mens en officier Johan Kranenburg kenmerken. Deze eigenschappen stelden hem in staat om gedurende meerdere functies sturend te zijn in het verder ontwikkelen van de genie. Voorbeelden zijn de samenwerking van 11 Gncie LMB met het KCT, het integraal Tactical Air Landing Operations (TALO) concept, het nieuwe Opleidings- en Trainingsmodel Combat Support Engineering en het overkoepelende Functioneel Concept Military Engineering & CBR NE. Kortom, majoor Kranenburg is een officier die er toe doet voor de toekomst van de genie! ||

BRONZEN GENIST ADJUDANT VAN OOIJEN

Wegens de lange staat van uitmuntende dienstverlening voor het CLAS in het algemeen en het Wapen der Genie in het bijzonder. Adjudant van Ooijen geldt sinds jaar en dag als vraagbaak op het gebied van landoptreden en commandovoering. Zijn kennis van de vakliteratuur en zijn passie voor nationale en internationale doctrine zorgen voor een zeer brede basis waarmee hij menig militair kan voorzien van terugkoppeling en tips in de voorbereiding en uitvoering van operaties. Door het frequent optreden als OT-er weet hij veel feeling te houden met wat er speelt op de werkvloer. Daarnaast heeft hij door deze OT-rol gezorgd voor het collectief beter worden van de organisatie. Toine is een fijne collega om mee te werken, nimmer te beroerd om iemand te helpen en iemand die weet waarover hij spreekt. Hiermee is hij een waar en zeer gerespecteerd ambassadeur van het Regiment Genietroepen. ||

VAN INNOVATIEF IDEE TOT HET TESTEN IN DE PRAKTIJK...

DE VERSCHIETBARE HAAK

Mijn naam is Remo van Sloten, op dit moment werkzaam binnen de vaktechnische opleiding onderofficieren der Genie te Vught. Ik ben opgekomen in het jaar 2007 in Assen. Na het afronden van mijn algemene militaire opleiding ben ik gestart binnen een van pantsergeniepelotons bij 112 Pagnie. In deze periodes heb ik diverse functies vervuld. Ik ben gestart als soldaat pontonnier en vandaaruit opgeklimmen tot plaatsvervangend groepscommandant binnen een pantsergeniegroep. In het jaar 2015 heb ik besloten om de overstap te maken van manschap tot onderofficier en ben in dit jaar gestart op de Koninklijke Militaire School voor initiële opleiding tot onderofficier.

Tekst || Remo van Sloten

INNOVATIE CHALLENGE

In 2015 is er tijdens het genie symposium een *genie innovatie challenge* gehouden. Aan deze challenge heb ik meegedaan. Mijn innovatie idee t.b.v. de gevecht ondersteunende genie eenheden betrof een verschietbare haak t.b.v. de inzet bij struikeldraad dreiging. De focus binnen mijn idee lag binnen het optreden van de Genie in verstedelijkt gebied (OVG). Op dit moment beschikken de gevecht ondersteunende eenheden alleen over een zware haak met een rol touw om deze dreiging op een versnelde manier weg te nemen. Hierbij ontkomen we er bijna niet aan dat we ons bloot moeten geven aan de gevaren die er zich binnen het OVG gevecht voordoen en is de effectiviteit van deze inzet niet altijd optimaal. Ik was van mening dat deze inzetoptie eenvoudiger, effectiever en

veiliger moest kunnen. Dit was dan ook voor mij de voornaamste reden om aan het symposium deel te nemen.

Mijn grove idee had ik in aanloop naar het symposium al gepitched in Wezep, waarna ik al snel op veel enthousiasme kon rekenen en door mocht naar de volgende ronde. Dit hield in dat ik bij de laatste zes deelnemers zat. De vrijdag voor de daadwerkelijke deelname aan het symposium zijn alle collega deelnemers die bij de laatste zes zaten samen gekomen in Stroe.

Aangekomen in Stroe kregen alle deelnemers begeleiding hoe je een innovatie idee daadwerkelijk moest pitchen, gesteld binnen de tijd van 1 minuut. De pitch heb ik aansluitend daar ook voorbereid. De week erop was het zover:

Mijn pitch met het idee van een verschietbare haak t.b.v. het wegnemen van struikeldraad dreiging in één minuut gepresenteerd met het mooie vervolg dat ik mijzelf winnaar mocht noemen van de innovatie challenge.

De verschietbare haak in koffer

IDEE DOORONTWIKKELEN

Het winnen van de challenge was één, maar nu begon de ontwikkeling van mijn challenge idee pas echt. Nu moest de verschietbare haak zoals ik hem bedacht had in mijn idee met alle bedachte randvoorwaarden verder in ontwikkeling genomen worden. Het kenniscentrum Genie nam hierin het voortouw en zou mij berichten wanneer er meer nieuws zou zijn m.b.t. de verdere ontwikkelingen van mijn idee.

DAADWERKELIJK FYSIEK TESTEN

De tijd verstreek en ik was inmiddels geslaagd voor mijn opleiding aan de Koninklijke Militaire School en gestart aan mijn vaktechnische opleiding Genie in Vught. Vanuit de instructiegroep VTO kader kreeg ik het bericht dat de ontwikkelde verschietbare haak fysiek was garriveerd op het opleiding en training centrum Genie en er voor mij binnen het programma tijd en ruimte beschikbaar werd gesteld om mijn eigen idee in de praktijk te gaan testen. Deze kans werd als snel omgezet in een opdracht, geïnitieerd door de maj Boot vanuit het kenniscentrum.

IK WAS
VAN MENING
DAT DEZE INZET-
OPTIE EENVOUDIGER,
EFFECTIEVER EN
VEILIGER MOEST
KUNNEN.

De opdracht was: Een praktisch testmoment op te zetten en deze in de vorm van een CD&E proces (*concept, development & experimentation*) aan te lopen ten einde deze te presenteren op een gezet moment. Ik heb deze unieke kans dan ook vol enthousiasme aangegrepen.

In overleg met mijn vaste instructeurs binnen de VTO is er besloten om te bezien of er tijdens het geplande blok OVG binnen mijn eigen opleiding een moment gepland kon worden om de verschietbare haak te testen, vastleggen

De verschietbare haak op werkelijke grootte

en te rapporteren middels een evaluatie. Dit werd ook door de instructiegroep OVG vanuit het Land Training War Centre (LTC) enthousiast ontvangen en ingeroosterd binnen de planning. Binnen de gegeven tijd en mogelijkheden heb ik dan ook een plan ontwikkeld waarbij het praktisch testen van het geleverde product onder diverse omstandigheden centraal stond.

VERBLUFFEND RESULTAAT

De daadwerkelijke testdag vond plaats in week 46 afgelopen jaar. Tijdens het testen i.s.m. mijn klasgenoten werd ik aangenaam verrast door de geschiktheid van de geleverde verschietbare haak voor het doel dat ik voor ogen had. Het product was nog beter dan dat ik vooraf verwacht had. Alle testgegevens heb ik verzameld en visueel vastgelegd middels foto en video. Uit deze gegevens ben ik conclusies gaan trekken m.b.t. inzetbaarheid, veiligheid en verschillende inzetopties. Deze conclusies heb ik omgezet in aanbevelingen voor de toekomst, wat de *endstate* zou worden van mijn te houden presentatie.

De verschietbare haak geplaatst op de Colt

DE WERKING

De werking is relatief simpel. Je schuift de haak over de loop. En bevestigt het touw aan de ogen van de haak. De afstand varieert door de elevatie van de loop. Hierbij is de afstand die de haak kan over bruggen met onze standaard 5.56mm x 45mm NATO *blank* patronen tussen de 30 en 40 meter. Je richt in de richting waar je de haak wil hebben en past daar de elevatie op aan en drukt af. Nadat de haak de grond heeft geraakt haal je de haak weer binnen door het touw binnen te halen vanuit de dekking. Mocht er een struikeldraad aanwezig zijn wikkelt deze zich in de haak en zal deze detoneren. Doordat de snelheid van het ontplooiën van de haak relatief kort is, kan dit meerdere malen herhaald worden voor een hogere garantie.

DE CONCLUSIES

Tijdens het testen van de haak ben ik tot de conclusie gekomen dat de haak nog niet operationeel is getest i.c.m. de manoeuvre. Geconstateerd is dat de afstand mogelijk is te vergroten mits er an-

dere typen munitie voor aanwezig zijn. Daarbij moeten we denken aan munitie met een hoger kruit gehalte. Waar ik van overtuigd ben, is dat de veiligheid ten aanzien van de genist is wel degelijk is verhoogd. Dit is dan ook de primaire bedoeling van het ontwerp. Vooral ook kijkend naar het verschil met het huidige optreden. Ook ben ik tot de conclusie gekomen dat de inzetijd kort is, waardoor voor een hogere garantie vaker geschoten kan worden vanuit een dekking. Tot slot ben ik er ook achter gekomen dat de haak ook prima te gebruiken is om een draad hindernis te beroeren, waarbij dus het voorste voertuig van de infanterie ook de haak zou kunnen gebruiken, waarna de genist de haak weer terug pakt bij het daadwerkelijk ruimen van de draad hindernis.

DE AANBEVELING

Mijn aanbeveling is om de haak z.s.m. te verspreiden binnen de Pagnie'n en 11 Gncie om zo feedback te krijgen vanaf de werkvloer. Dit moet resulteren in ideeën voor verbetering over het gebruik en

mogelijke handigheden die in de toekomst kunnen worden toegepast. Dit moet leiden tot uiteindelijk meerdere haken per groep binnen de huidige organisatie om ook decentraal te kunnen optreden.

PERSOONLIJKE LEERWINST

Mijn grootste persoonlijke conclusie die ik uit deze gehele ervaring heb getrokken, is dat het erg prettig en motiveerend is dat je idee hebt dat aansluit op de wensen van de werkvloer en dat je deze van het begin tot het eind zelf mag uitwerken. Dit voelt als betrokkenheid bij het innoveren van de Genie van de toekomst.

De stimulatie vanuit het kenniscentrum, maar ook vanuit mijn vaste kader binnen de VTO heb ik als zeer prettig ervaren. Ik kreeg dan ook alle vrijheid en begeleiding om de testen uit te voeren en de presentatie te ontwikkelen. Een bijkomend voordeel als onderofficier in opleiding is dat ik wederom voor een publiek de uitkomsten mocht presenteren en hier mijn leerwinst uit kon trekken.

TOT SLOT

Ik kijk terug naar een mooi proces. En een mooie leerwinst. Om te zien dat je vanaf de onderste trede van de ladder toch hogerop kan komen met een goed idee. En dat als er mensen achter je staan die in je idee geloven en je daarin steunen je ver kan komen. Ik hoop dat het aanspoort tot meer doen met goede ideeën. ||

INVESTEREN IN DE TOEKOMST

Innoveren is binnen de genie aan de orde van de dag. Hoe mooi kan het dan zijn om een van je leerlingen in de klas te hebben die innoveren heeft gezien als een kans voor de genie en daar een briljant plan op heeft gemaakt. Een aankomend collega, onderofficier die aan het begin van zijn loopbaan staat als onderofficier en denkt in kansen en oplossingen van dagelijkse uitdagingen die op de operationele werkvloer voorkomen. Daar waar ideeën over het algemeen bedacht en uitgewerkt worden door het kenniscentrum Genie, is hier het bottom up principe gebruikt. Bedacht vanuit het niveau waar het daadwerkelijk om gaat binnen het operationeel genie-optreden niveau II en III. Als instructiepeloton kader hebben we het testen van de verschietbare haak door onze leerlingen van klas 54 dan ook gezien als een kans. Niet alleen vanwege het nieuw te testen middel, maar vooral ook voor het vormingsaspect van de aspirant onderofficier om bij te kunnen en willen dragen aan de genie van de toekomst. Het testen is een, maar het schrijven CD&E rapportage is het vervolg, waarbij in dit geval de Sgt van Sloten zijn idee nogmaals mocht verdedigen naar aanleiding van de waargenomen en vastgelegde test resultaten. Dit heeft hij prima verwoord in de vorm van vastgelegde constatering om te zetten in conclusies en deze weer om te zetten in een advies middels goed onderbouwde aanbevelingen. *Smi Rijkers klassencommandant klas 54* ||

REGIMENTSADJUDANT FRANS SCHILTMAN DRAAGT NA RUIM 6 JAAR ZIJN RA-STOK OVER

Tijdens de jaarlijkse Wapendag Genie op 18 mei j.l. heeft adjudant Frans Schiltman zijn functie van Regimentsadjutant Regiment Genietroepen na ruim 6 jaar overgedragen aan zijn opvolger, adjudant Pim van Gulp. De functie van regimentsadjutant is niet zomaar een functie. Zeker geen functie als alle andere. Een functie die onvoorwaardelijke inzet en flexibiliteit vereist en alleen vervuld kan en mag worden door adjudanten van het Wapen der Genie die in staat zijn boven alle partijen te staan. Zo staat in het functieprofiel te lezen dat het "een man van groot aanzien" moet zijn...

Tekst || Majoor b.d. Gerrit Beerkens, vice voorzitter VVRG

lemand die zijn sporen verdiend heeft binnen het regiment en gedragen wordt door alle regimentsleden in alle categorieën, officieren, onderofficieren, korporals en soldaten. Vertrouwenspersoon van zowel commandanten als man-

schappen. Frans heeft daar met verve invulling aan gegeven en de wijze waarop het regiment afscheid van hem heeft genomen getuigt van het aanzien dat hij in die periode binnen het Regiment Genietroepen verworven heeft.

Voor al hetgeen hij voor het regiment als RA betekend heeft, heeft Frans uit handen van de regimentscommandant, kolonel Burg Valk, de hoogste waardering die het regiment kent, de Regiments Legpenning, ontvangen.

EEN TERUGBLIK OP ZIJN RA-SCHAP VAN JANUARI 2011 TOT MEI 2017

Hoe ben je indertijd aan deze functie gekomen?

"Ik had er indertijd nooit bij stil gestaan, maar hoorde terloops tijdens een gesprek met de toenmalige RA, adjudant Cees van Vessem, dat hij op zoek was naar een opvolger, waarop ik spontaan vroeg of dat niet iets voor mij zou zijn. Van het een kwam het ander en zo begon het balletje te rollen. Nadat ik mij gerealiseerd had wat dit allemaal zou betekenen, werd ik steeds enthousiaster en heb mij formeel kandidaat gesteld. Aangezien in de profielschets van de functie echter aangegeven staat dat kandidaten door het regiment 'breed gedragen' moeten worden, volgde een intensieve sollicitatieprocedure waarbij de keuze gemaakt wordt door een commissie die o.a. bestond uit een personeelsfunctionaris en vertegenwoordigers uit alle geledingen binnen het regiment. Uiteindelijk prijs ik mij gelukkig dat die keuze toen op mij gevallen is."

Wat trok je aan in de functie en waarom?

"Een van de mooiste functies die ik tot dan toe vervuld had was die van csm. Ik zag de functie van RA als een soort van 'super csm', maar dan voor het hele regiment. Vooral de bijzondere personeelszorg vind ik erg belangrijk en behalve de status van 'onderofficier naast de commandant', wilde ik mij met name focussen op de belangenbehartiging van soldaten en korporaals. Voor deze categorie optreden als spreekbuis en vertrouwensman was een van mijn prioriteiten."

Had je specifieke verwachtingen of plannen toen je begon?

"De tijd tussen het kenbaar maken van mijn interesse voor de functie en het moment dat ik werd aangenomen was erg kort, dus tijd om plannen te maken had ik nog niet echt gehad. Wel stond voor mij vast dat ik het z.g. 'vliegtuigritueel', het uitzwaaien en verwelkomen van personeel dat op uitzending gaat en daarvan terugkeert, zou continueren en zo mogelijk wilde uitbouwen, aange-

Frans zijn eerste beëdiging

zien ik uit ervaring wist dat dit erg gewaardeerd wordt door de mannen en vrouwen. Verder nam ik mij voor om mij behalve voor traditionele zaken ook meer te focussen op operationele zaken. In die zin wilde ik de ongefilterde 'ogen en oren' van de commandant zijn. Zaken die leven en spelen op de werkvloer onder de aandacht van commandanten brengen. In de loop van de jaren heb ik wel geleerd een afweging te maken van wat wel en wat niet relevant was. Een juiste inschatting maken waarom zaken aan mij verteld werden, alleen in vertrouwen of om er iets mee te doen."

Als RA ben je verantwoordelijk voor het handhaven, zo nodig invoeren en uitdragen van tradities. In hoeverre heb je daar iets in betekend?

"Behalve handhaving van de welbekende tradities, Mineurslied, marketentsters,

natte peddel etc bij diverse gelegenheden, zijn er ook minder bekende tradities binnen het regiment, waarvan er een aantal zijn veranderd of aangepast. Zo was het gebruikelijk dat de RA in principe alleen aanwezig was bij medaille-uitreikingen aan csm's en BA's. Nu is dat ook, voor zover het in de agenda van de RA past, bij kpl's en sldn. Een ander punt is dat de RA binnen de eenheid regelmatig vertegenwoordigd werd door de csm of BA. Deze hield dan namens het regiment een toespraak. Tegenwoordig is het zo dat deze functionarissen bij vervanging van de RA 'all the way' gaan, d.w.z. het hele verhaal inclusief marketentster, natte peddel, eregalerij, regimentsboek etc.

Maar in principe kan elke genist, ongeacht rang of stand, de RA vertegenwoordigen en tradities uitdragen mits dit in goed overleg, met respect en volgens protocol gebeurt. Een nieuwe traditie is ook dat een jaarlijkse RA-

IN DE LOOP VAN DE JAREN HEB IK WEL GELEERD EEN AFWEGING TE MAKEN VAN WAT WEL EN WAT NIET RELEVANT WAS.

csm bijeenkomst is uitgegroeid tot een 'Senior Onderofficieren Genie' bijeenkomst, waarbij deze categorie ervaringen en belevingen deelt met de RA en RC en waar afstemming plaats vindt over allerlei zaken van gemeenschappelijk belang."

Welke successen in de afgelopen 6 jaar vind je dat op jouw naam geschreven mogen worden?

"Het zijn natuurlijk niet alleen mijn verdiensten, maar er zijn er denk ik wel een aantal te noemen. Zo is er meer aandacht voor de senior onderofficieren,

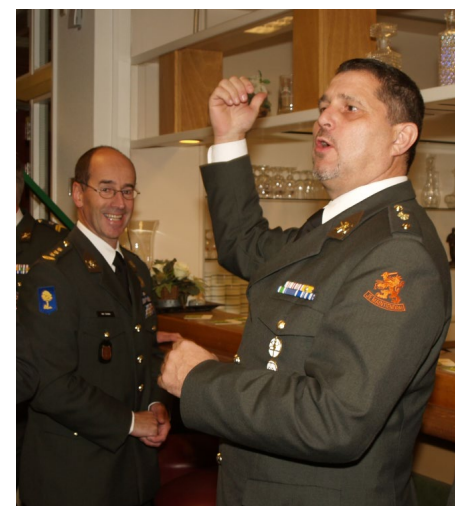
mandanten overleg voerden met de RC en fungeert daar als een soort van 'moreel kompas'; - er zijn goede afspraken gemaakt en protocollen opgesteld op welke wijze genietradities ingepast (kunnen) worden bij overlijden van regimentleden, wie doet wat?

En er is een strooiveld voor de as van overledenen ingericht nabij het Huis van het Regiment; - de regimentsdiners worden nu standaard in Wezep gehouden en de vorm daarvan is aangepast. Meer

we een hele compagnie kunnen laten optreden en de Vaandelwacht tegenwoordig standaard is uitgedost.

Maar ook de bewapening van de Vaandelwacht met de Sappeurssabel en uitbreiding met 2 Sappeurs in traditioneel tenue, eveneens bewapend met de Sappeurssabel en bijl, spreken tot de verbeelding."

Kun je in enkele bewoordingen aangeven wat deze functie voor jou betekend heeft?

m.n. csm's en smo's; - het aanmeren van nieuwe officieren en onderofficieren vindt nu plaats direct aan het einde van de opleiding; - de RA heeft tegenwoordig ook zitting in de Genieraad waar in het verleden alleen operationele com-

vrijheid in beweging tijdens de diners. Maar zo zijn er ook een aantal die meer direct herkenbaar en zichtbaar zijn, zoals de indeling van de diverse genie-emblemen naar functionaliteit; - de aanschaf van het Ceremonieel Tenue (CT) waarin

"Erg intensief, maar met heel veel arbeidsvreugde! - De onderofficier naast de commandant in een adviserende rol. - Samenwerking met met name de onderofficieren waarbij ik openheid, bereidwilligheid en onvoorwaardelijke steun

FUNCTIONEEL
GEZIEN IS HET
BINNEN HET REGIMENT
SOMS NET PEYTON
PLACE, OF ZOALS
WE NU ZOUDEN
ZEGGEN... 'GTST'.

ervaren heb. - Vertrouwenspersoon van regimentsleden van laag tot hoog. - Erg waardevol ook om het 'geheugen' van het regiment te zijn. Daarom vind ik ook dat de RA langer dan de normale functieduur van 3 jaar moet kunnen zitten."

Heb je ook zaken die je negatief of belastend hebt ervaren?

"Door de hoge werkdruk i.c.m. andere verplichtingen, vaak buiten de normale werkdagen en -uren, blijft er weinig tijd over voor met name kinderen en kleinkinderen. Die zie ik vaak langere tijd niet en daar heb ik wel moeite mee. Functioneel gezien is het binnen het regiment soms net Peyton Place, of zoals we nu zouden zeggen GTST. We weten bijna alles van elkaar en dat kan heel positief zijn, maar het wordt helaas niet altijd in positieve zin gebruikt. Soms had ik ook wel het gevoel dat er misbruik werd gemaakt van de functie van RA en zijn netwerk om bepaalde zaken bij de RC op de agenda te krijgen. Ik heb overigens zoveel mogelijk getracht om dat misbruik te voorkomen door voor mijzelf een goed filter in te bouwen. Door ervaring wordt men wijs."

Wat heb je zelf als hoogtepunten ervaren?

"De Vaandelgroet aan de Koning met alle andere vaandels en standaarden van de krijgsmacht zal me altijd bijblijven en natuurlijk ook het bezoek van de Koning tijdens de Vierdaagse in Cuijk, waarbij ik

Frans met "Bushmaster" Sport

op ons regimentsvlot de regimentstradities voor Zijne Majesteit heb mogen uitdragen, was een unieke ervaring. Een ander hoogtepunt was de commando-overdracht van het regiment, eveneens tijdens de Vierdaagse in Cuijk, van kolonel Van Griensven aan kolonel Van Cooten. Een varende Vaandelwacht op een authentiek Pontonplaatvlot en een onweersbui met horizontaal voorbijkomende striemende regen die, zoals het genisten betaamt, dapper getrotseerd werd. Maar buiten deze gedenkwaardige hoogtepunten waren er ook enkele die een diepe indruk op mij hebben nagelaten.

Ik noem de vele uitvaarten van regimentssleden, van hoog tot laag, waarbij in goed overleg met de nabestaanden op genieuwaardige wijze de genietradities zijn uitgedragen.

Maar ook de ramp met de MH-17. Het bericht kwam binnen toen de festiviteiten op en rond de brug tijdens de Vierdaagse te Cuijk in volle gang waren. En ondanks dat er geen directe relatie was van slachtoffers vanuit het regiment, waren er wel burger slachtoffers uit de gemeente Cuijk te betreuren. Snelle besluitvorming in overleg met de burgemeester over hoe daar op gepaste wijze

mee om te gaan was dus noodzakelijk. De 1 minuut stilte tijdens de passage van de wandelaars op vrijdag was ijsingwekkend en erg emotioneel. Maar ook de nasleep waarbij genisten werden ingezet op de ramplek en later bij het thuisbrengen van de stoffelijke resten van de slachtoffers heeft bij velen een behoorlijke impact gehad.

Wat ook veel impact op mij heeft gehad is de zelfmoord van 5 genisten in mijn periode als RA. De verhalen en het persoonlijke leed wat er achter zo'n zelfmoord schuil gaat, is bijna niet te bevatten.

DE ERERONDE
LANGS DE
AANGETREDEN
EENHEDEN, SAMEN
MET MIJN DOCHTER
EN KLEINDOCHTER ALS
MARKETENTSTER ZAL
VOOR ALTIJD IN DIEPE
HERINNERING BLIJVEN.

Je had ook een gevleugelde uitspraak tijdens dat soort happenings. Iets met 'geen afscheid' en een 'bloempot'?

"Haha... Ja inderdaad! Op Eindhoven staat in de hoek van de vertrekhal een grote bloempot die in de loop der jaren tot een voor iedereen herkenbare ontmoetingsplek voor genisten is geworden. Bij deze bloempot wordt het Mineurslied gezongen en wens ik iedereen een veilige uitzending en goede thuiskomst met de woorden: "Ik neem geen afscheid. Het ga jullie goed en ik zie je terug bij de bloempot".

Wat wil je tot slot nog kwijt aan 'jouw' regiment?

"Ik vond het de mooiste functie ever! Ik bedank het Regiment Genietroepen voor het vertrouwen dat ik al die jaren heb mogen genieten en de wijze waarop ik met een groot gevoel van saamhorigheid met jullie heb mogen samenwerken. Ik ben er trots op jullie RA te zijn geweest. Maar vooral veel dank voor de wijze waarop ik afscheid heb mogen nemen.

De ereronde langs de aangetreden eenheden, samen met mijn dochter en kleindochter als marketentster zal voor altijd in diepe herinnering blijven. Het ga jullie goed, Sodeju!" ||

Met name die collega, die vanwege een diepgeworteld schuldgevoel verkoos een einde aan zijn leven te maken omdat hij die ene IED, die een ander fataal werd, niet had gevonden. Let wel, door het professionele optreden, met gevaar voor eigen leven, van onze mannen en vrouwen zijn in met name Afghanistan vele levens gered.

Dat er dan toch ergens iets mis gaat werd voor hem een last die hij niet meer wilde en kon dragen."

Je was een begrip voor de mannen en vrouwen die op uitzending gingen. Als het even kon was je bij elk vertrek en elke aankomst op de luchthaven aanwezig. Hoe vaak heb je daar gestaan?

"Het aantal keren is niet te tellen, maar bij een ruwe schatting kom ik toch al snel op zo'n 700 à 800 keer dat ik op de luchthaven van Eindhoven, Schiphol, Brussel, Keulen, Dortmund, en noem maar op, heb gestaan."

REISVERSLAG SCANDINAVIAN COVERY TRIAL 2017

Het is zomaar een zondag in februari 2016. Jan van Grootveld (een vriend van me) komt met zijn vrouw op bezoek. Hij spreekt over een tocht die hij graag wil maken naar de Noordkaap in de sneeuw. Hij polst mijn enthousiasme en geeft aan dat het toevallig die zondag op televisie komt... Diezelfde zondag schrijven Jan en ik in voor de *Scandinavian Covery Trial (SCANCT) 2017*. De SCANCT is eigenlijk een soort puzzelrit vanuit Nederland naar de Noordkaap en terug. Een tocht van bijna 7000 km in tien dagen bij extreme wintertemperaturen en omstandigheden. Het is geen race, de nadruk ligt op tijdigheid, kaartleesvaardigheden en uiteraard rijden in sneeuwcondities.

Tekst || Majoor Cris Smeets

Na de inschrijving denken we na over hoe wij die tocht willen gaan invullen. Welke auto gaan we gebruiken, welk goed doel gaan we steunen enzovoorts? Uiteindelijk vinden we beide de PTSS hulphonden van de Stichting Hulphond een geschikt doel. Met gen b.d. Peter van Uhm als ambassadeur zien we een link met Defensie. Op deze manier doorgeredeneerd verzoeken we of Defensie een passend

voertuig beschikbaar wil stellen voor de tocht. Niet zonder slag of stoot maar uiteindelijk stelt bgen Damen van Matlogco een Defensie Amarok ter beschikking voor de tocht. Uiteraard moet alles dan wel nog hiërarchisch worden afgedekt. Op deze manier zijn ook C-JISTARC, kol van Dalen, en C-OOCL, bgen de Jong en later bgen van der Zee betrokken. Vanaf dat moment begint een race te-

gen de klok om alles geregeld te krijgen: sponsors, bestickering van het voertuig, spijkerbanden. Maar ook andere zaken als het inlichten van de Defensie attachés, het Amarok vaardigheid bewijs voor Jan enzovoorts.

We stellen een sponsorplan op waarin de VW Amarok in vlakken wordt verdeeld die bedrijven kunnen kopen in ruil voor het plaatsen van een bedrijfsnaam

On the road

maaltijd. Diezelfde avond informeren we Nederland, zowel het thuisfront als de militaire lijnen. We voelen ons verslagen... Op zondagochtend schijnt een zwak zonnetje op onze cabin. Nog aan het ontbijt zien we ineens toch mogelijkheden: een transparante Ikea deksel en 2 rollen genietape bieden oplossing. Het thuisfront krijgt het onverwachte bericht: We rijden weer! In eerste instantie nog met het idee een carglass te zoeken en een noodraam te laten plaatsen, maar gedurende de eerste kilometers blijkt dat het zo ook wel kan.

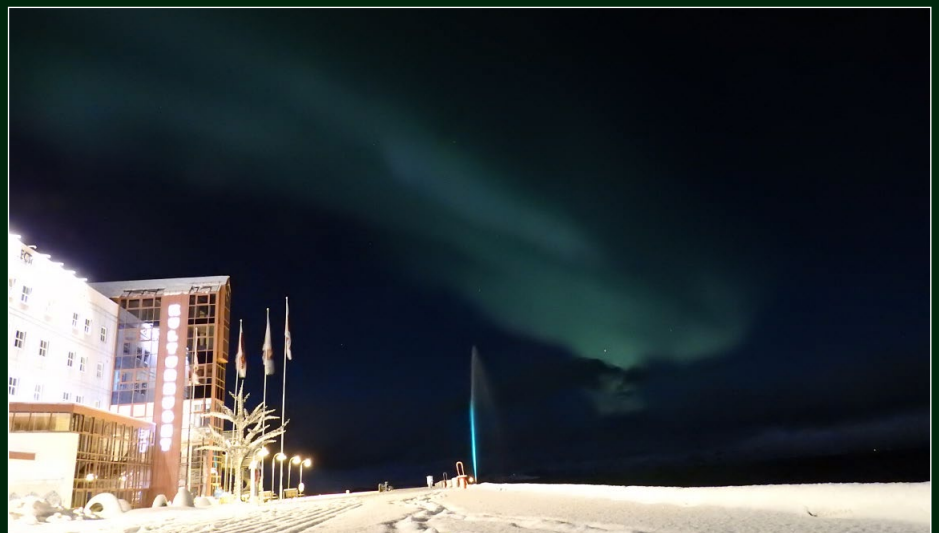
We bellen met de organisatie en verzoeken weer om aan te mogen sluiten bij de groep. Dit lijkt eerst onmogelijk maar dit keer zit het mee. De groep kan door sneeuwstormen niet verder dan Moi Rana in Noorwegen. Daardoor weten we ondanks de hevige sneeuwval en de harde wind die avond laat toch aan te sluiten bij de groep.

Op maandag gaat de reis verder naar de eilandengroep Lofoten. We eindigen die avond in het prachtige Harstad.

We lopen door enorme sneeuwbuien in de richting van het restaurant. We lachen nog om de Noorderlicht app die een grote kans aangeeft om het Noorderlicht die avond te aanschouwen. Vanuit het hotel gaan we per toeval naar buiten om nog even naar huis bellen. De sneeuwstorm is

Improvisatie

gaan liggen en de hemel klaart op. Plotse-ling zien we dan toch dat schitterende Noorderlicht. We halen snel de camera's op en rennen naar een zo duister mogelijke fotolocatie. Het was maar een klein half uur zichtbaar maar we wisten het Noorderlicht toch vast te leggen.

Hoewel het Noorderlicht geen wereldwonder is, mag het wat ons betreft wel op die lijst: wat een prachtige ervaring.

De dinsdag is een keuzeprogramma: walvissen spotten of een tocht op de Lofoten. We kiezen voor het laatste, mede omdat de reisafstand naar de havens voor de walvissen ook nog 3,5 uur enkele reis is. De tocht op de Lofoten is ondanks de laaghangende bewolking en nevel prachtig. Uiteindelijk blijkt dat we de juiste keuze hadden gemaakt: De zee was te ruw en het walvissen spotten wordt afgelast. Woensdag staat een lange reisdag op het programma al weten we niet waarnaartoe. Via een prachtige

Noorse pas komen we op een enorme vlakte naast het Zweedse meer Torneträsk. De temperatuur zakt tot -20°C maar ons geïmproviseerde raam houdt stand. We blijven in zuidoostelijke richting rijden en komen in het begin van de avond aan in de stad van de Kerstman: Rovaniemi. Na een rendiermaaltijd met de Kerstman op de foto en dan weer snel in de auto want in deze etappe

MINETOOLBOX '17

WE NEED TO HUNT FOR BOMBS AGAIN...

In de Afghanistan periode is met pijn in mijn hart de Minetoolbox wegbezuinigd uit de organisatie. Tegenwoordig, als we kijken naar de conflicten in het Oostblok (lees o.a. de Oekraïne), zie ik de Minetoolbox'17 zeker als een meerwaarde om de machines in te zetten. Ik vind het nu een gemis is in onze organisatie anno 2017. Voorheen is de Minetoolbox alleen bedoeld voor area- en route-clearance in mijn-rijke gebieden, maar de Mijntoolbox'17 zijn multifunctionele machines die een meerwaarde kunnen bieden in het combat scenario op het hedendaagse slagveld. Een belangrijke optie onder de paraplu van het begrip Combat Search.

Tekst || Kpl1 Boerlage

INTRO SCANJACK 3500 (ZWEDEN)

Nederland is het eerste NAVO-lid wat de Scanjack heeft aangeschaft. Met maar elf bestaande machines wereldwijd is de Scanjack erg uniek.

Het is de enige AMCV (Anti Mine Clearance Vehicle) met een dubbel vlegel systeem, dat zorgt voor gegarandeerde ruimveiligheid van 99%. Dit geldt voor zowel AP en AT mijnen, maar ook voor overige explosieven zoals IED's. De Scanjack biedt weerstand tegen AT mijnen tot 10 kg. De bedienaar kan de machine besturen vanuit de cabine maar als de om-

standigheden daarom vragen, zoals een hoog dreigingsscenario of onbekende explosieven, is het ook mogelijk om de machine op een afstand tot 700 meter te bedienen. Dit kan met behulp van een drone of met camera's die op de machine worden gemonteerd. De bedienaar draagt daarbij een bommenpak of hij zit in een ander mijnresistent voertuig.

De werkbreedte van de Scanjack is 3,5m en de werkdiepte is ongeveer 0,50m. Het is daarnaast mogelijk om tracks om de banden te monteren waardoor de

Scanjack zeer terreinvaardig wordt. Ruw terrein met veel vegetatie (bomen met een diameter tot 30cm) of een rotsachtige ondergrond is geen probleem.

INTRO BOZENA 4 (SLOWAKIJE)

De Bozena is zeer mobiel en het is mogelijk deze op een flatrack of trailer te vervoeren. Er is zelfs getest om deze per Chinook (underslung) te transporteren en dat is ook mogelijk gebleken. Door zijn mobiliteit is de Bozena in te zetten op zeer moeilijk bereikbare plekken, bijvoorbeeld een ontoegankelijk terreindeel

met veel bomen waar de machine makkelijk tussendoor kan manoeuvreren. Nederland heeft drie Bozena's aangekocht in de strijd tegen AP-mijnen, echter kan deze machine ook AT mijnen tot 9 kg verdragen. De Bozena is alleen op afstand te besturen waarbij de bedienaar een bommenpak draagt of in een mijnresistent voertuig zit.

Ook heeft deze machine handige tools zoals een explosief-resistente graafbak waarmee je mijnen en UXO's uit de grond kan liften. En palletvorken om materiaal mee te verplaatsen. De werkbreedte van de Bozena is 2,22m en de werkdiepte ongeveer 0,25m. Ook bij de Bozena kunnen om de banden tracks worden gemonteerd om het voertuig nog terreinvaardiger te maken.

De Bozena

te betrekken en het vijandelijk mijnenveld te gebruiken ter bescherming.

MOBILITEIT / COMBAT-SEARCH

Een frontlijn met bijbehorende mijnenvelden verplaatst zich. De Minetoolbox'17 is het middel om in het achtergebied belangrijke gebieden vrij te maken. Daarnaast zal de Kodiak een mijnenveld doorbreken in het front en vervolgens meegaan in de opmars naar voren. De Scanjack'17 zit in de gevechtstrein in het

Resultaat Scanjack in vegetatie

BESCHERMING

De bosrijke gebieden in Oost-Europa zijn uitermate geschikt om bijvoorbeeld in het verdedigende gevecht (waar veel tijd is) met de Scanjack'17 afbreek routes van de opstellingen te creëren zodat je verrassende paden maakt die niet op de stafkaarten staan.

De Scanjack'17 kan dat zorgvuldiger en natuurlijker achter laten dan de Kodiak aangezien de machine de vegetatie meteen verwerkt. Ook waarneming vanuit de lucht met drones, waar we tegenwoordig veel mee te maken hebben, wordt hierdoor moeilijker gemaakt.

De Bozena in actie

Een ander voorbeeld van de multifunctionele meerwaarde is om in een verlaten mijnenveld een pad en een area te ruimen van mijnen, daarin zelf een locatie

achtergebied en maakt meerdere doorgangen in het mijnenveld. Zo worden meerdere afbreek of opmars routes gemaakt (i.p.v. dan maar één doorgang). Zeer schaarse capaciteit wordt verdub-

De Bozena en de Scanjack

beld. Deze machines zijn ideaal geschikt om een object met boobytraps aan te pakken aangezien ze remote controlled te besturen zijn. Met een flitsende actie kan een Bozena'17 ingevlogen worden en is al na 12 minuten operationeel.

De machine zou bijvoorbeeld de gehele tuin kunnen ruimen of een verrassend pad richting het huis creëren om de voordeur te vermijden.

CONTRA-MOBILITEIT

Bij de Bozena'17 zitten pallet vorken, graafbakje en een lier geleverd. Ter ondersteuning van een veldgroep kunnen Bozena's ondersteunen om lichte hindernissen op te werpen in het gevecht. Ook hier wordt er weer extra multifunctionele ondersteuning capaciteit toegevoegd op het slagveld (maximale hefvermogen met de palletvorken is 1200KG!!).

ALGEMENE GN TAKEN

In bijvoorbeeld Litouwen liggen vele UXO's als gevolg van voorbije conflicten. Veel gebieden waar wij als Landmacht komen kenmerken zich hiermee, onder andere trainingsarea's. Natuurlijk is de Minetoolbox'17 een middel bij uitsteking om hiervoor in te zetten.

Humanitaire operaties: Route en Area clearance om hearts and mine(d)s te winnen van de bevolking en Host Nation.

MET EEN FLITSENDE
ACTIE KAN EEN
BOZENA'17
INGEVLOGEN
WORDEN EN IS AL
NA 12 MINUTEN
OPERATIONEEL.

De werking van een explosief tijdens het ruimen

Nationale operaties: Brandbanen creëren zodat de bosbrand van de ene zijde niet overslaat naar de andere zijde.

Oefenterreinen, schietbanen ruimen zodat er meer training mogelijkheden zijn: In het verleden hebben we al op ASK 't Harde en op een oude clustermunitebaan op Vlieland schietbanen geruimd. Hierdoor konden nieuwe gevechtsbanen gecreëerd worden (ASK), en delen zijn veilig terug gegeven aan de natuur voor recreatie (Vlieland). Maar waar we ook trainen wereldwijd, of het nou in Duitsland, Polen of Litouwen is, we lopen telkens tegen de lamp. We worden vaak beperkt in oefenscenario's omdat

het niet veilig genoeg is qua bewegingsruimte of om te graven. Dus de Minetoolbox'17 zou hier zeker wat in kunnen betekenen!

CONCLUSIE

De Minetoolbox'17 kan in mijn ogen multifunctioneel ingezet worden. Niet alleen tegen mijnen maar tegen elk soort munitie stuk. Denk daarbij aan boobytraps, IED's, UXO's afgeworpen en verschoten, gegooide en geplaatst munitie stukken.

De Minetoolbox'17 kan ingezet worden in het gehele geweldspectrum op het gebied van vernietigen van explosieven! Het zal een meerwaarde bieden voor de organisatie, voor de Genie in het bijzonder op het slagveld! ||

Sergant-1 Duiker Paul Reijkerk

Paul Reijkerk, momenteel woon ik in Veenendaal. Ik ben sergeant duiker bij het duikpeloton van 105 Gncie WB. Ik ben één jaar groepscommandant van de B-groep. Ik ben in 2003 als infanterist begonnen bij de A-Cie van het 12e bat van Heutz van 11LMB. Na drie jaar heb ik de keuze gemaakt om genist te worden en ben aangenomen bij 11 Gncie LMB. De eerste uitzending was TFU1 als infanterist en met TFU8 mocht ik weer mee. Na deze uitzending wilde ik een nieuwe uitdaging. Ik was in contact gekomen met een aantal genieduikers, de duikwereld trok mij aan.

Mijn huidige OPC J. van Heijningen heeft mij hierin begeleid en ondersteund. Het duikpeloton van de landmacht is niet zomaar iets. Daar moet je wel presteren. Dus tijdens TFU8, moest ik veel trainen en ook dingen laten. De uitzending was daar het uitgelezen moment voor. De eerste week van maart 2009 werd ik psychologisch getest, duikmedisch gekeurd en een selectie dag volbrengen om op 11 maart überhaupt te mogen beginnen.

Dit was best bijzonder, als plaatsvervanger van een groep, vier weken eerder weg uit het uitzendgebied, terwijl je maten nog belangrijke operaties gaan. Het hart van de gemiddelde militair ligt toch vaak bij de missie, samen met je maten uit de groep en dan is het vreemd dat je eerder weggaat.

Na de selectie mocht ik op 11 maart 2009 beginnen met mijn CAT-A duikopleiding op Fort Creve Coeur. Dit was de opleidingsplaats voor de landmachtduikers maar ook voor duikers van b.v. de brandweer, biologen, politie, douane en de civiele duikwereld. Wij waren de laatste klas op het Fort en ook nog deels op de schip de RV-50. Tegenwoordig vindt de (paarse)opleiding plaats in Den Helder bij de Koninklijke Marine. Na de CAT-A ben ik de zuurstof opleiding gaan volgen samen met 24 collega's van de landmacht. Deze opleiding werd verzorgd door de kikvorsmannen van de marine. Na deze opleiding moesten we nog een MFO volgen; dit is de Militaire Functie Opleiding. Hier leer je bepaalde (genie)taken, procedures en het militaire optreden. Met het volbrengen van de eindoefening in de Biesbosch heb je de "rode muts" verdient: Het teken dat je een genieduiker bent. Echter, er zit nog wel een fysieke dag aan vast die je moet volbrengen om je "Coin" te behalen. Met coin hoor je er echt bij. Over de fysieke dag wil ik niet teveel uitweiden. Het is DE dag voor genieduikers.

Na de opleiding ben ik teruggeplaatst bij 11 Geniecompagnie LMB, bij het EARS peloton. Hier draaiden we ver-

schillende oefeningen o.l.v. de OPC, toen M. Nieuwenhuis. Vaak traden we op met de verkenningseenheden en pathfinders van de brigade of het toenmalig BRD (Brigade Recce Detachement).

Om de eerste jaren te mogen meemaken, de opbouw van een nieuwe eenheid en samenwerking met deze professionals is super. Ook de oefeningen die voor ons werden geschreven waren bijzonder en erg uitdagend. Zoals uit helikopters springen met duikuitrusting en tactische verplaatsingen te voet met je complete uitrusting, inclusief duikuitrusting voor een opdracht van max 48 uur.

In die tijd werd ook de missie Afghanistan afgesloten. De redeployment moest gedraaid worden. Wij, als genieduikers mochten ook mee het opwerktraject in. Het was een bijzondere tijd omdat we een samengestelde eenheid waren bestaande uit pantsergenisten, genieduikers van 11 Gncie LMB en een groep assault engineers van de mariniers. Bijzonder omdat je elkaar moet leren kennen en je wilt de procedures van elkaar leren om zo de beste procedure te kunnen gebruiken. Helaas ging de uitzending niet door, een tegenslag voor de groep en ook voor mij. Ik baalde enorm in die tijd, want je wilde weg, op uitzending. Echter, flexibel als wij zijn, zetten we de schouders eronder en gingen weer verder. Qua netwerken hebben we er goede contacten aan over gehouden.

Hierna mocht ik naar de KMS. Na een korte wachtklik bij 11 Gncie LMB mocht ik naar de VTO-KMS Gn. De VTO Genie was een eyeopener v.w.b. combat support engineering. Regelmatig werd ik uit mijn comfortzone getrokken om bv een wachtpost hoog te bouwen. Deze kent iedereen wel van de kampen in Afghanistan. De VTO-KMS Gn was een leuke tijd. Na de opleiding mocht ik terug naar 11Gncie

LMB als genieduiker. Na enige tijd zochten ze iemand om met het AST mee te gaan naar Mali, samen met het KCT. We hebben de uitzending voorbereid en uitgevoerd. Tijdens deze uitzending hebben we bijzondere dingen gezien en meegemaakt.

Na de uitzending, tijdens het ontschepingverlof, werd het grootste geniefest van het jaar gevierd: De Wapendag Regiment Genietroepen, een dag die door elke genist gerespecteerd en gewaardeerd wordt. Tijdens de sportdag werd ik benaderd door mijn oude OPC, of ik sergeant constructieduiker wilde worden bij 105 Gncie WB. Ik heb hier kort over nagedacht en in het weekend een keuze gemaakt. Dat is de plek waar ik nu werk. Na 12,5 jaar luchtmobiel, een supereenheid met heel veel potentie en uitdaging werd het nu tijd voor een nieuwe uitdaging: Constructieduiker bij het duikpeloton van 105 Gncie WB. Het water is het-

DE SAAMHORIGHEID,
KAMERAADSCHAP
EN GEDREVENHEID
IS HEEL BIJZONDER EN
IK BEN TROTS DAT IK
EEN GENIEDUIKER
BIJ DE LANDMACHT BEN.

zelfde, echter de duiksystemen en de dieptes verschillen. Als zuurstofduiker wil je eigenlijk niet beneden de zeven meter komen, maar nu gaan we nu naar dieptes van 50 meter. Duiken met decompressie of multilevel, het maakt ons niet uit. En nu bouwen we dingen. Bouwen in de vorm van lassen, beton storten, werken met springstof en dat dan onderwater, alles is mogelijk.

Duikpeloton 105 Gncie WB

Het mooie aan deze club is dat het allemaal korporaals zijn, meestal met een dienstverleden. Bijna iedereen komt uit de gevechtswereeld en vaak met één of meerdere uitzendingen. Het werk is nooit saai en de opdrachten die we krijgen zijn altijd uitdagend. Het duikpeloton is een hechte familie. Samen een plan bedenken en uitvoeren, weer of geen weer en we blijven lachen. Werken als genieduiker is best zwaar, zowel fysiek als mentaal. Daarvoor zijn de kennismakingsdagen. Want willen is één, maar doen is twee. De wereld onder water, dat is het ineens heel anders.

Er werd mij gevraagd naar het meest bijzondere moment of wat het meeste indruk heeft gemaakt. Dat is allereerst mijn eerste uitzending, met de A-compagnie en daarna het worden en zijn van genieduiker. De saamhorigheid, kameradschap en gedrevenheid is heel bijzonder en ik ben trots dat ik een genieduiker bij de landmacht ben.

Mijn toekomstplannen zijn eerst nog een tijd bij het duikpeloton van 105 Gncie WB zitten en daarna hopelijk een instructiefunctie in Den Helder op de DDS, en daarna... Ja, ik hoop zelf weer terug de duikwereld in!

NOSTRUM PROELIUM CAMPESTRA AQUA EST ||

105 GENIECOMPAGNIE WATERBOUW

Korporaal-1 Jeroen van Nieuw Amerongen

Ik ben Jeroen van Nieuw Amerongen geboren 24 maart 1988. Opgekomen in april 2006 in Ermelo. Nu werkzaam bij 105 GN CIE WB in het 2e WB peloton. Mijn functie betreft het draaien van de commando groep van het peloton. Dit doe ik samen met een andere korporaal en een soldaat.

Wij dragen zorg voor de randzaken bij een brugslag, denk aan het slaan van verankeringen, uitzetten van een bruggas, het sluiten van de brug en wij zijn een vraagbaak van het peloton.

Op de kazerne zijn onze werkzaamheden het onderhouden en aanvragen van materiaal. Het leuke aan deze functie vind ik, het zelfstandig te werk gaan en de vrijheid om oplossingen te zoeken als er zich problemen voor doen.

Het minder leuke aan deze functie is, dat de oefeningen en/of steunverleningen soms te kort op elkaar gepland zijn waardoor het gewone werk zoals het onderhoud en tellen van materieel er bij inschiet. Maar ook het thuisfront lijdt er onder als we zoveel weg zijn. Mijn toekomst op langere termijn ligt niet bij defensie, maar ik zou graag een functie bij de brandweer willen vervullen. ||

Sergeant OPN 105GNCie Bart van Vlodrop

Mijn naam is Bart van Vlodrop, getrouwd met Yvonne en vader van twee kids, Evie en Bren. Ik ben Sgt Opn bij de compagniestaf van 105 Gncie WB. Ik werk vanaf februari 2003 bij defensie. Als Sgt Opn ben ik betrokken bij alle strafprocessen op het gebied van opleidingen en operatiën van de cie. Ik werk met name samen met de SMOO Bruggen en SMOO Duiken.

Binnen de staf ben ik de specialist bruggen en varen. Wat ik erg leuk vind aan het werken bij de Gncie Waterbouw is het werken met zware en lompe middelen en ook het werken met de "aparte mensen" die allemaal van dit lompe werk houden. Die verscheidenheid, de collega's, het werk, van lekker stom zand verplaatsen met een tank, tot varen over het Hollands Diep of een of ander oefengebied in de *middle of nowhere*. Wakker worden in zeer uitzonderlijke gebieden, na 48 uur te hebben gewerkt. Wat minder leuk is aan ons vak is het verliezen van goeie collega's, zowel binnen als buiten de dienst. Wat indruk op mij heeft gemaakt is de professionaliteit van onze collega's uit Roosendaal, met name tijdens de uitzending.

Wat mij uniek maakt is dat ik een "Lompe Genist" ben, maar toch ligt mijn toekomst buiten de dienst. Na 14 geweldige jaren ga ik kijken of ik mijn ervaring als genie kaderlid kan gebruiken om de burgermaatschappij een beetje beter te maken. Wat ik nog wel wil zeggen is dat wij genisten de mooiste baan binnen defensie hebben.

Dingen met springstof vernielen, van rijden in een Scania tot schieten met de Kodiak, of met de instructeursboot 70 km/u over het water scheren. We hebben als genie zoveel bijzondere en leuke dingen. Mijn advies: Volg je hart, doe wat je leuk vindt zodat je met plezier naar je werk gaat. ||

Soldaat-1 Patrick van der Spoel

Mijn naam is Patrick van der Spoel (29). Ik woon samen met mijn vriendin en dochtertje in Stadskanaal (Gr). Ik ben in augustus 2014 in begonnen met de AMO op school noord Assen.

Na de AMO heb ik de BGO (Basis Genie Opleiding) gevolgd. Na deze opleiding heb ik de opleiding "basic fighter" gedaan. Dit is een opleiding voor de pantsergenie. Hier leer je veel dingen op gebied van OVG, patrouille lopen, ZHKH. Na deze opleiding ben ik geplaatst bij 101 CBRN Verdcie in Wezep. Mijn functie hier was "basis ontsmetter". Als CBRN-er heb je een tweede taak in het kader van rampenbestrijder en mijn taak lag in de IT (Installatietechniek). Voor ik in dienst kwam heb al als IT-er gewerkt en deze kennis en ervaring wilde ik hier wel blijven gebruiken. Daarom ben ik overgestapt na 103 Constructiecompagnie om meer met bouw en IT bezig te zijn. Het vak IT vind ik persoonlijk een heel mooi vak. Je bent met veel verschillende dingen bezig. ||

Soldaat-1 Eric Bruinse

Mijn naam is Eric Bruinse en ik ben geboren op 30 april 1993 in Rotterdam. Sinds een half jaartje woon ik in het dorpje Pernis samen met mijn vriendin. Ik ben opgekomen op 22-april 2013 in Assen om aan de AMO te beginnen en daarna ben ik geplaatst in Hedel als Pontonnier bij 105 Gncie WB. Daar heb ik eerst 3 jaar bij de A-groep van het Waterbouwpel gewerkt als "springer" en later als chauffeur/BAP bedienaar. In die periode ben ik naar Burundi geweest voor een Afrika Support oefening, twee keer voor uitzending in Afghanistan geweest en nog een keer in Jordanië. Na een tijdje kwam er een functie vrij als chauffeur/bedienaar MLC-70 mattenlegger en daar heb ik toen op gesolliciteerd.

Nu werk ik bij het Ost-det van 105 Gncie WB als Sld1 mattenlegger/trekker oplegger chauffeur. Wat mijn functie eigenlijk inhoudt, is het tijdelijk verharden van wegen of maken van veerstoepen voor het lanceren van de pontons/brugdelen. Daarnaast onder-

steunen wij met onze mattenlegger ook vaak het maken van wegen voor evenementen zoals de Nijmeegse 4 daagse, de Rode Kruis Bloesemtocht in Geldermalsen, de landelijke Veteranen dag en de Waterschap oefeningen enzovoorts. Dat is erg leuk, want je bent vaak onder de mensen en het wordt altijd gewaardeerd als je komt ondersteunen.

Wat ik leuk vind aan het werk binnen Defensie is toch wel het veelzijdige werk, de oefeningen en uitzendingen in verschillende landen en de kameraadschap die je met je buddy's hebt. Dit is toch wel uniek en dat vind je echt niet in de burger! Het is geen 9 tot 5 mentaliteit en dat kan ik wel waarderen, gewoon werken als er gewerkt moet worden.

Wat mij uniek maakt? Ik denk dat ik een goede teamspeler ben en mijn eigen belangen goed kan weg cijferen als het nodig is, maar ik ben ook zelfstandig en versta mijn vakgebied. Daarnaast ben ik natuurlijk altijd in voor een geintje! Voor de rest vind ik het een lastige vraag als ze vragen hoe ik mijn toekomst voor me zie. Ik heb zeker ambities om onderofficier te worden bij de Genie want als genist word je uiteraard geboren en niet gemaakt. Denk dat het goed is, SODEJU! ||

111 PANTSERGEN

NIECOMPAGNIE

ONS REGIMENT

Medio maart 1985 ontvang ik de brief met het definitieve bericht. Ik ben aangenomen bij de Koninklijke Landmacht bij het wapen der Genie. Een paar maanden later stap ik 's morgens vroeg op de bus richting Tilburg. Het avontuur is begonnen. Het is nog wat fris maar verder prachtig weer. In Tilburg de trein naar Breda. Ik kijk om me heen en herken enkele toekomstige collega's die ik bij één van de selectierondes ontmoet heb.

Tekst || Kol Gert-Jan Kooij

In Breda aangekomen nog een kleine wandeling door het park, over de brug onder de Stadhouders poort door. Nu gaat het echt beginnen. Na een eerste algemene militaire opleiding kom ik voor het eerst echt met de Genie in aanraking. Ik loop met mijn klas stage in Vught. We krijgen eerst een algemene oriëntatie door de toenmalige majoor Houben en kapitein Jansen. Meteen voelen we ons thuis. 's Avonds worden we geïntroduceerd in de officiersmess en ontmoeten we de commandant van het Opleidingscentrum Genie, Kolonel Sedée. Nu horen we er echt bij.

Wat betekent het om genist te zijn? Het functiegebied van de genist is zeer divers. Voor sommigen is het vooral de gevechtsondersteuning. Het ondersteunen van de infanterie en de cavalerie in het

gevecht en daar waar nodig samen met hen in het gevecht. Je bent haast een infanterist die ook nog handig is. Met een groot improvisatievermogen doorbreek je hindernissen van draadversperringen tot mijnevelden. Daarnaast werpt de genist ook hindernissen op om de vijand te kanaliseren of te stoppen om zo weer de infanterist te ondersteunen in het gevecht. Dat kan met materieel dat ie-

dere genist bij zich heeft maar wederom speelt hierbij improvisatie een grote rol. Zoals een van onze toenmalige instructeurs zei: Verneuk de vijand. Maar voor anderen is een genist de bouwvakker die onderkomens bouwt, die wegen herstelt, die als het nodig is hele kampen bouwt; welhaast hele dorpen met energie- en watervoorziening, met slaap- en werkplekken en

DE GENIST
IS ALTIJD
DIEGENE DIE
VOOROP GAAT.
FIRST IN!

met schuilbunkers voor de veiligheid van onze collega-militairen. Maar ook NBC (nu CBRN) valt in ons takenpakket en inmiddels ook *search* en nog veel meer.

Maar naast alle technische en functionele beschrijvingen is misschien nog wel het belangrijkste en het 'leukste' dat je lid bent van het Regiment Genie-troepen.

Als een soort familie waken we over elkaar, ontmoeten we elkaar bij diverse gelegenheden, vieren we feest samen, sporten we samen en huilen we samen wanneer op een van de vele missies iemand ons ontvallen is. We herdenken samen, we gedenken samen en we

paddenstoelen uit de grond. Voorop in het gevecht wanneer de infanterist op een vijandelijke hindernis stuit die waarschijnlijk, net zoals bij ons, onder vijandelijke waarneming en vuur ligt. Voorop bij de vele verplaatsingen in bijvoorbeeld Uruzgan.

In de enorme hitte van de woestijn, met volle bepakking luisteren naar het piepje in je *headset*. Is het een IED of is het gewoon een stukje metaal? Geconcentreerd luisteren in de hoop de eventuele IED niet te missen. Niet alleen voor jezelf maar vooral voor je collega's die je volgen. Niet voor niets lopen de genieën in Frankrijk bij militaire defilés per de-

danten en hen stafadjudanten om een nieuw peloton gezamenlijk te formeren en op competenties op te leiden. En daarbij dit peloton tot dat ze op niveau zijn te vrijwaren van steunverleningen en andere activiteiten zodat ze zonder afleidingen kunnen opleiden, trainen, evalueren en verbeteren, wordt als voorbeeld gebruikt voor de nieuwste ideeën in DOGG (Door Ontwikkeling Generieke Gereedstelling). Datzelfde geldt ook voor de baseline van een oud S3 van 41 Pagnbat. Maar ook op andere vlakken neemt de genie het initiatief.

Onze marketentster is inmiddels terug te vinden bij zowat alle andere regimenten en ieder zichzelf respecterend regiment heeft nu een eigen drankje om te toosten tijdens speciale gelegenheden van het regiment. Jammer dat dat drankje van die andere regimenten wel lekker is, in tegenstelling tot onze brandewijn.

We mogen echter niet op onze lauweren rusten. We moeten blijven voorop lopen, voorop in de strijd en voorop in de ontwikkelingen. We moeten gebruik blijven maken van ons improvisatievermogen. Niet om gewoon maar voorop

waarderen samen. De genie is altijd diegene die voorop gaat. *First in* bij nieuwe missies om de kampen te bouwen voor de andere militairen als er nog niets is. Een zandvlakte, eerst nog helemaal leeg wachtend op de eerste bouwmaschine, wordt omgedoopt tot bouwterrein en de Hesco's, wachttorens, schuilonderkoms en andere gebouwen schieten als

finitie voorop. Met hun baarden, bijlen en schorten zijn zij diegenen die voorop gaan: *First in!* Maar de genie loopt ook voorop bij vele ontwikkelingen binnen de landmacht. Juist door ons improvisatievermogen zijn we een innovatief wapen.

Een gezamenlijk initiatief van C-OTC-Genie, de toenmalige bataljonscomman-

te gaan maar om de infanterie en de rest van landmacht te blijven steunen.

Maar bovenal moeten we elkaar blijven steunen. Onze 'familiebanden' koesteren en onze voorgangers herdenken en waarderen en een warm thuis geven aan hen die het nodig hebben.

Op het Regiment, *SODEJU!* ||

SPRINGWEEK TE SAARLOUIS (DEU)

19-23 JUNI 2017

11 Gncie LMB (AASLT) kenmerkt zich niet alleen door het airassault optreden, maar ook door het para optreden. Per veldpeloton is er een groep opgeleid in para optreden, evenals de verken- ners in het speciale taken peloton. Na de para opleiding is het van belang om regelmatig conditie- sprongen te maken. Hierdoor wordt de kans op blessures kleiner. Wanneer zich er een kans voordoet om conditiesprongen te maken, grijpen we deze graag aan.

Tekst || Kpl1 Wietse, Speciale taken peloton (AST) - 11 Gncie LMB (AASLT)

In week 25 kregen we de kans om deel te nemen aan de springweek van Luft- landebrigade 1 te Saarlouis (DEU). Deze eenheid vindt het belangrijk om te verbreederen met internationale para eenheden. Niet alleen de 11e Brigade was hiervoor uitgenodigd, maar ook eenheden uit België, Oostenrijk, Polen en de USA.

Het vertrek was op zondag 18 Juni, daarna inprocessing en legering op de Graf-Werder-Kaserne. Helaas konden we maar drie man vanuit de 11e Brigade leveren, allen afkomstig van 11 Gncie. De reden dat we niet met meer man

konden deelnemen is de uitzendingen die nu lopen binnen de cie en de keuringen en herhalingen grondopleiding die niet altijd current zijn.

Maandag zijn we begonnen met de om- scholing op het Duitse materiaal (conver- sietraining). Pre-jump training met het Duitse materiaal, de T-10 rugvalscher- m, T-10R borstvalscher- m en "die Maschine" waarmee de Duitsers het vliegtuig C-160 Transall bedoelen. s' Middags voorbe- reidingen op de eerste sprong waarbij we gelijk een paar Duitse tradities heb- ben mogen beleven. Wanneer de para's helemaal gereed zijn voor de sprong,

worden ze in de houding gezet en roe- pen ze allemaal tegelijk: Glück ab! Glück ab! Glück ab! Waarmee iedereen een soort boost krijgt zodat dat de sprong hopelijk goed mag gaan.

Vervolgens wachten tot het teken wordt gegeven om in te stijgen in "die Machi- ne". Hierna hebben we de eerste sprong van de week gemaakt op dropzone Düren. Na de landing was het "field- packen" en verplaatsen naar het ver- zamelpunt. Daar aangekomen werd er een check gedaan of iedereen aanwezig en compleet was en of er geen blessu- res ontstaan waren. Tevens kwam hier weer een Duitse traditie aan bod waarbij

Om 07.30 uur gingen we in de bus richting het vliegveld van Saarbrücken. We hebben best wel een warme week gehad waarbij het de dinsdag al 32 graden Celsius was, hierbij was de sprong in de ochtend nog prima te doen, alleen 's middags werd het een stuk minder door de extreme temperatuur. Nadeel

naar groen springt je gedag zeggen door een ram op je schouder en een duidelijke GO. Je mag dan gaan. Het verschil met de Nederlandse drills: Wanneer bij de Duitsers het licht op groen gaat, gaat er ook een zoemer af. Deze stopt zodra het einde van de dropzone genaderd wordt. Hier is een formule voor. Elke seconde

para's die hun eerste sprong na opleiding, hun 20e of 50e sprong hadden gemaakt, moesten uitreden. Water werd in hun broek gegoten en vervolgens liep iedereen langs om de mannen te feliciteren door middel van een harde klap op het natte achterwerk. Je mag natuurlijk pas een para slaan die zijn 20e of 50e sprong heeft gemaakt, wanneer je zelf ook al zoveel sprongen hebt gemaakt. Dinsdag konden we 's morgens en 's middags een sprong maken.

hierbij: Veel vochtverlies doordat je veel materiaal strak op je lichaam gesnoerd hebt, terwijl je met 79 andere zweetende para's dicht op elkaar gepakt in een krap toestel zit. Misschien is hierdoor zelfs wel een Oostenrijker out gegaan in het vliegtuig zelf. Voordeel: Wanneer je wat thermiek pakt onder je parachute zou je langer kunnen blijven hangen en daardoor misschien wat zachter landen. Dit is ons niet gelukt. We hebben tijdens de laatste sprong deze dag alle drie een behoorlijk harde landing gemaakt maar hierbij gelukkig geen blessures o.i.d. aan over gehouden, op een Amerikaanse wing na. Dit kwam doordat onze Duitse Abzetsler plotseling was veranderd in een Amerikaanse jumpmaster.

Dit zijn de mannen die voor de sprong alle controles doen aan het toestel en de para's, de eerste para in de deuropening zetten en wanneer het licht van rood

WANNEER JE WAT THERMIEK PAKT ONDER JE PARACHUTE ZOU JE LANGER KUNNEN BLIJVEN HANGEN EN DAARDOOR MISSCHIEN WAT ZACHTER LANDEN.

springt er links en rechts uit het toestel een para. Met een snelheid van ongeveer 240 km/u betekend dit dat de onderlinge afstand op de grond ca. 70 meter

HET MOET
GEZEGD WORDEN
DAT WE
ONTZETTEND GASTVRIJ
ZIJN ONTVANGEN
DOOR ONZE
DUITSE PARTNERS.

zou moeten zijn. Dit is niet zichtbaar in de lucht. Door het ontwerp van de Duitse parachute klepel je enigszins onder de parachute. Het komt dus voor dat je naar elkaar toe klepelt.

Eén van ons heeft geprobeerd om extreem dicht naar een andere para toe te klepelen (direct na de exit). Het gevolg was dat ze een tijdje hebben geknuffeld tijdens een groot deel van de afdaling. Hierdoor weten we nu ook dat KURWA pools is voor F###!

Woensdag hebben we wederom twee sprongen gemaakt. We zijn die ochtend nog iets vroeger begonnen en zaten om 06.30 uur in de bus mede omdat het deze dag nog iets warmer werd en toch met 35 graden erg broeierig is in het vliegtuig. De eerste sprong verliep heel soepel voor Bart en ik aangezien we allebei onze eerste boomlanding hebben gemaakt. We gingen hierbij verassend makkelijk door de takken heen wat re-

sulteerde in een hele zachte landing. De sprong in de middag was gewoon heel soepeltjes in het graanlandschap. Helaas raakte er een Duitse para door zo'n boomlanding gewond waardoor hij afgevoerd moest worden naar het ziekenhuis.

Donderdag was voor alle buitenlanders een dag om wat cultuur te snuiven. We zijn naar Trier geweest. De oudste stad van Duitsland. De rondleiding werd gegeven door de Ikol Moosman.

Natuurlijk hebben we niet alleen oude gebouwen bekeken want cultuursnuiven kan ook prima boven een glas streekwijn. Bij terugkomst op de kazerne hebben tijdens een ceremonie de Duitse

wing opgespeld gekregen, gevolgd door een BBQ. Dezelfde avond retour richting Schaarsbergen.

Al met al is het een goede week geweest. We hebben weer springconditie door vijf sprongen te maken, internationaal samengewerkt en de Amerikaanse en Duitse wing behaald.

Het moet gezegd worden dat we ontzettend gastvrij zijn ontvangen door onze Duitse partners waarmee we natuurlijk in dezelfde divisie dienen (Division Schnelle Kräfte).

Ik snap dat er lezers zijn die nu gemotiveerd raken om dit ook mee te maken. Dat kan! Er is altijd plek voor gemotiveerde genisten bij 11 Gncie (AASLT) Airborn! ||

ALS GENIST INSTRUCTIE GEVEN IN DE JUNGLE

Als je in de jungle van Belize kunt vechten, dan ben je overal ter wereld inzetbaar. De vochtigheid, de hitte, het ongedierte, het ondoordringbare oerwoud. Het Midden-Amerikaanse Belize is een land van uitersten. Aan de militairen de uitdaging om anderhalve maand in deze extreme omstandigheden te leren overleven en vechten.

Tekst || Sgt1 Huls

Het jungle-optreden kent een aantal hoofddisciplines: Overleven, navigeren/optreden met de groep, pelotons optreden, CTR (*close target recce*), life fire in de jungle en het water optreden. Dit alles wordt afgerond met een eindoefening. Tijdens de opleiding krijgen de cursisten veel theorie te verwerken en worden zij op hun kennis en vaardigheden getoetst. Voor deze taak ben ik als instructeur naar Belize gegaan om de JWC (*Jungle Warfare Course*) samen met de rest van het instructieteam te verzorgen.

Ik zal me even voor stellen: Sgt1 Huls, begonnen bij de luchtmobiele infanterie 13B-cie aansluitend overgegaan naar 11gncie en nu geplaatst bij de duikers binnen 11Gncie.

De *Jungle warfare instructor course* heb ik in 2009 volbracht en is een vereiste om als instructeur naar de jungle te gaan, tevens moet je werkzaam zijn bij de luchtmobiele brigade/ mariniers/of het KCT om in aanmerking te kunnen komen voor deze opleiding. Mij is gevraagd om een stuk te schrijven over mijn ervaring als genist in de jungle van Belize.

De verplaatsingen te voet in de jungle gaan langzaam en zitten vol verassing.

Geen van de verplaatsingen gaat zoals je gepland hebt. Tijdens de verplaatsingen kom je aan bij immens grote bomen die precies op jouw verplaatsingsroute liggen en zulke dichte hindernissen vormen dat je moet omtrekken en dit kost veel tijd en energie. Tevens is de flora en fauna gemaakt om het verteringsproces zo snel mogelijk te laten verlopen. Elke boom heeft wel een afweermechanisme om je uit de buurt te houden of kapot te krijgen. Denk hierbij aan naalden rondom de boom of het sap dat super giftig is. Je komt ook veel soorten slangen, duizendpoten, schorpioenen en spinnen tegen, die een volwassen persoon tegen de grond aan kunnen krijgen met één beet.

Agressieve bijen kunnen ervoor zorgen dat je eenheid van elkaar gescheiden wordt omdat sommige mensen in paniek raken en de ander allergische reacties krijgen. Bij 35 tot 40 graden Celsius raken mensen ook uitgeput. In het ruige terrein vol met hoogtelijnen, belanden militairen geregeld met een hittestuwung in de helikopter voor afvoer. Voordat de helikopter zijn lier kan laten zakken moet er eerst een opening in de jungle gehakt worden met een diameter van 15m en

een maximale hoogte van 25m. Deze manier van afvoer is ons enige redmiddel. Mocht de heli niet kunnen vliegen, dan zijn we op elkaar aangewezen en moeten we afvoeren naar de dichtsbijzijnde weg. Als je geluk hebt verplaats je ongeveer 5km op een dag en met een brancard op je nek wordt dit een ware hel. Al hakkend met je machete moet je de weg banen en oppassen dat er niet nog meer mensen uitvallen.

De uitrusting die mee gaat is de MAG als groeps wapen en voor vier dagen aan eten en munitie. Het water drink je uit de aanwezige stroompjes. Wanneer je dicht bij de vijand bent slaap je op de grond, als je op gepaste afstand bent kun je een hangmat gebruiken. Het nut en belang van de genie in de jungle is het mogen gebruiken van springmiddelen. Als instructeur heb ik meerdere keren springstof moeten gebruiken om instabiele bomen, die beschoten waren met de MAG, neer te halen. Het nabootsen van indirect vuur tijdens de Camp Attack en de inzet van mijnen en valstrikken is in de jungle een buitenkans. De lokale bevolking is hier ook zeer bedreven in, met name het gebruik van vallen. Jagen is hun tweede natuur. Voor mij is de jungle de mooiste omgeving om te werken, geen dag is het zelfde en Murphy ligt overal op de loer. ||

FUNCTIONEEL TESTEN BINNEN HET FYSIEKE GEREEDSTELLINGSTRAJECT VAN 414 CBRNCIE

In december 2016 heeft het personeel van 414 CBRNcie (414) deelgenomen aan een taakspecifieke veldtest, de FIGHT-CBRN. Deze meting vormde de afsluiting van het fysieke Gereedstellingstraject van 414 CBRNcie. Het was voor de eenheid de eerste keer dat de FIGHT in deze vorm werd afgelegd. In de weken voorafgaand aan de meting is de inhoud van deze specifieke FIGHT vastgesteld en beproeft in nauwe samenwerking met de eenheid, de LO&Sportinstructeur en het FIELDlab 13 Ltbrig. In dit artikel gaan we in op het gereedstellingstraject van 414, het ontstaan van de FIGHT-CBRN en toekomstige ontwikkelingen.

Tekst || Age de Wit, FIELDlabmanager 13e Lichte Brigade
Sgt1 Danny Derks, LO/Sportinstructeur 414 CBRNcie

GEREEDSTELLINGSTRAJECT 414 CBRNCIE

414 is een relatief nieuwe eenheid binnen de 13e Brigade en het CLAS. Hetzelfde geldt voor 101 CBRNcie die is ingedeeld bij de 43e brigade. De beide eenheden hebben als doel het operationeel optreden van Defensie te ondersteunen met verkenning-, detectie- en ontsmettingscapaciteit bij een CBRN-dreiging. De capaciteiten van een CBRNcie worden daarnaast ingezet voor

de ondersteuning van civiele hulpdiensten bij CBRN-incidenten en/of dreigingen op nationaal grondgebied.

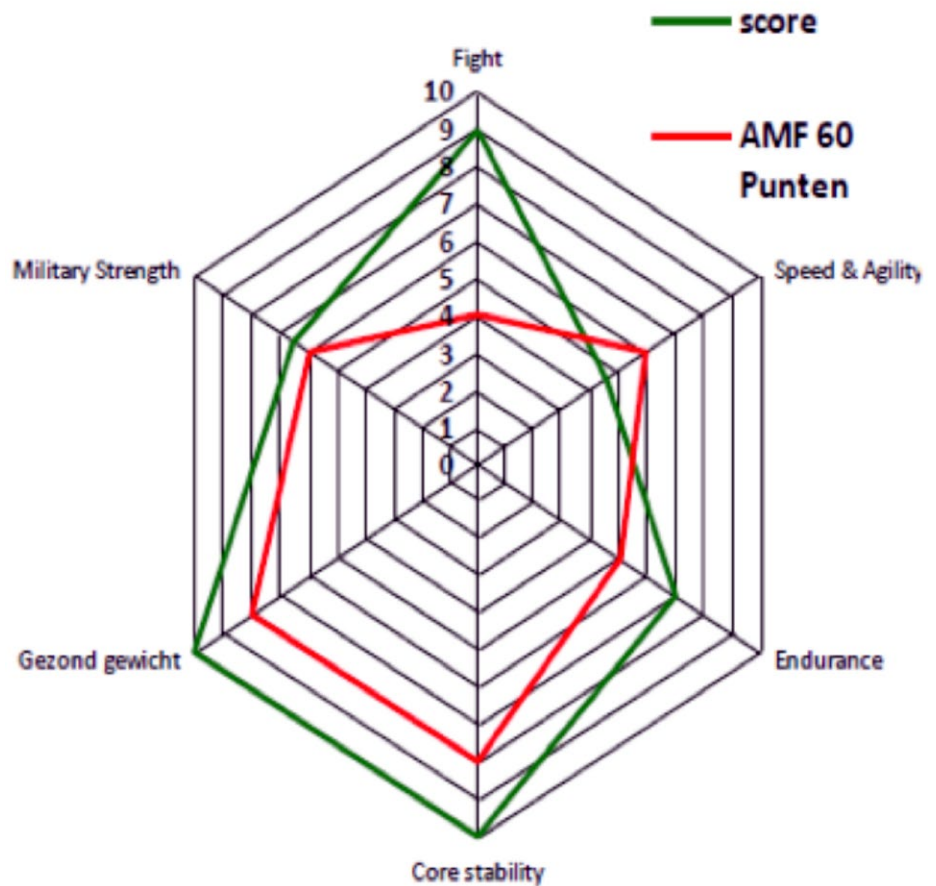
De visie op het fysieke gereedstellingstraject van de eenheden van 13 Ltbrig, en dus ook dat van 414, is relatief nieuw en begint steeds vastere vorm te krijgen binnen de brigade. Het proces is begonnen in 2014 tijdens de pilot 'fysieke training' bij 17C-Cie en 42 BVE. Tijdens deze pilot is een aantal nieuwe trainings-

vormen gebruikt en zijn voor het eerst de fysieke testen AMF (Algemene Militaire Fitheid) en FIGHT (Fysieke Inzet Gereedheids Test) gebruikt om middels fysieke parameters algemene- en taakspecifieke fitheid in kaart te brengen.

Zowel de trainingsvormen als de fysieke metingen bleken zinvol. Om een goede en verantwoorde fysieke opbouw te garanderen was de vervolgstap: Het koppelen van training en metingen aan het Generieke Gereedstellingstraject van

Tillen en dragen vaten met chemicaliën

Figuur 3: Terugkoppeling AMF en FIGHT

en geanalyseerd. Zoals gebruikelijk bij dergelijke testen worden de individuele resultaten ingedeeld in percentielen. Hierbij krijgt elk individu een score 1-10. De resultaten zijn op het niveau van het individu, de compagniescommandant en de LO&Sportinstructeur teruggekoppeld d.z.v. FIELDlab 13 Ltbrig.

In de periode die volgt tot aan daadwerkelijke gereedstelling heeft het individu nog tijd om te werken aan eventuele tekortkomingen op fysiek gebied.

TOEKOMSTIGE ONTWIKKELINGEN

De ontwikkelingen rondom het fysieke gereedstellingstraject van 414, de fysieke training van de compagnie en het monitoren van fitheid middels AMF en een taakspecifieke FIGHT passen volgens ons goed binnen de Visie 2020 van LO&Sportorganisatie en TGTF (In 2020 heeft de individuele militair continu inzicht in zijn Fysieke en Mentale Inzetbaarheid (F&MI)

en in de eisen die het operationele optreden aan hem stelt). Door professioneel te trainen, het gereedstellingsproces te monitoren middels relevante en taakspecifieke testen die gebaseerd zijn op het optreden en dit inzichtelijk te maken voor alle niveaus dragen we bij aan de daadwerkelijke uitvoering van die visie.

Dat wil niet zeggen dat we er al zijn. De ontwikkeling van de FIGHT CBRN is slechts een stukje binnen de puzzel van het Rhino Performance Program, een totaalprogramma bedoeld om elke militair van 13 Ltbrig gezond, fit en mentaal sterk te maken en te houden. Het komende jaar wordt verder gebouwd aan de diverse fysieke profielen van de eenheden inclusief de bijbehorende eenheids-specifieke FIGHT's. ||

CONSTRUCTIECOMPAGNIE BLIK RICHTING HET OOSTEN

Afgelopen maart hebben de bevers van 102 Constructiecompagnie deelgenomen aan de drieweekse oefening *Fusion Pioneer* in Nederland, welke qua opzet veel op voorgaande bataljonsoefeningen leek. Qua scenario en beeldvorming was echter wel een degelijk verschil. Waar de focus bij voorgaande oefeningen lag op optreden in een *Semi-Permissive* omgeving, horende bij een *Security of Peace Support* operatie, werd bij *Fusion Pioneer* voor het eerst sinds jaren de focus voorzichtig op *combat* gelegd. De reden hiervoor is de al vaak genoemde 'hernieuwde blik richting het oosten', welke voortkomt uit de toegenomen dreiging vanuit de Russische Federatie.

Tekst || Elnt D.J. Hiddingh

Ik noem het hier expres een voorzichtige focus, aangezien de compagnie (en ook het bataljon) slechts net begonnen is met het ruiken aan het thema '*Combat / High Intensity Conflict*' (HIC) en redelijk aan het (her)uitvinden is wat haar taak binnen een combat scenario is. Nu kan gedacht worden: Waarom pakken we de schoolboeken van 30 jaar geleden er niet 'gewoon' bij om daaruit de taakstelling over te nemen? Gedu-

rende de Koude oorlog traiden wij niks anders dan combat.

Echter ligt dit niet zo simpel. Het hedendaagse combat scenario speelt zich meer geïntegreerd met de samenleving af. Niet-militaire actoren zijn veelal betrokken, waardoor het gevechtveld erg divers is. Kijk alleen al in de Oekraïne hoeveel Prowesterse en Pro-Russische milities, politiemachten, overheden e.d. actief zijn. Desinformatie wordt met gro-

te schaal via *social media* verspreid.

Hierdoor is het moeilijk in te schatten wat de werkelijkheid is op het gevechtveld en daardoor ontbreekt de nodige *Situational Understanding*.

Veel aspecten zoals genoemd, maken tevens onderdeel uit van *Hybrid Warfare*, waardoor eigenlijk geconcludeerd kan worden dat een op zichzelf staand combat scenario zoals 30 jaar geleden, niet meer vanzelfsprekend is.

Het besef moet komen dat het cruciaal is om je als constructiegenist te verplaatsen in deze gebruiker. Of het te bereiken effect nog steeds behaald wordt, zou bij een wijziging tijdens de bouw altijd de hoofdvraag moeten blijven.

Om dit te bereiken zou de bouwer; de S3 van het bataljon dan wel de compagnie zelf, direct en met regelmaat contact moeten hebben met de toekomstige gebruiker.

De rol van Geniewerken zou hierbij puur bij het initiële ontwerp moeten liggen

derde wordt verlengd. Dit zijn zaken om rekening mee te houden. Binnen het scenario is voor het achtergebied de zogenaamde *Operational Security* (OPSEC) ook een groot aandachtspunt gebleken.

Wat voor zaken kan ik vertellen aan een 'nieuwsgierige burger'? Waar kan een foto van gemaakt worden en waarvan niet? Dit soort vragen moet eenieder, commandant tot enkele vent, zichzelf continu blijven stellen. Zeker in het kader van de hybride dreiging. Na twee effectieve bouwweken, waar de compagnie

WAT VOOR TACTISCH VOORDEEL MOET EEN CONSTRUCTIE OPLEVEREN OF WAARTEGEN MOET DE CONSTRUCTIE BESCHERMEN?

en bij het leveren van technische ondersteuning tijdens de bouw. Andere leerpunten tijdens de oefening lagen uiteraard bij het 'nieuwe' scenario. Tijdens de commandovoering cyclus kwam de compagnie erachter dat het scenario behoorlijk wat voeten in de aarde had qua bouwcapaciteit.

Een *dedicated* beveiligingscapaciteit kan zomaar zorgen dat de bouwtijd met een

tussentijds ook genoten heeft van een eendaagse battlefielddtour en welverdiend biertje, was het tijd om richting Wezep gaan.

Een reis die door de geringe afstand deze keer minder logistieke perikelen opleverde dan normaal. Tijdens de oefening is voorzichtig geroken aan het 'nieuwe' gevechtveld en daar zijn ge-

lukkig goede leerpunten uit voortgekomen. Zaak is nu om kritisch naar de leerpunten te kijken en deze voor de volgende oefening te implementeren en door te pakken met de leerpunten die daar weer uit volgen.

Want één ding is zeker: De dreiging uit het oosten is reëel en daar moet ook de constructiegenie op inspelen. ||

FUSION PIONEER

103 CONSTRUCTIECOMPAGNIE

In de gereedstellingscyclus van 101Gnbat was het in maart 2017 zover om 103 Constrctie tijdens de drie weken durende oefening Fusion Pioneer te certificeren. Vanaf 1 april moest de compagnie namelijk operationeel gereed zijn en diverse missies in Mali, Afghanistan en Litouwen gaan ondersteunen. In deze bataljonsoefening in Nederland kreeg 103 Constrctie dan ook een uitdagend programma voorgeschoteld. Hierbij lag voor de compagniestaf de nadruk op het aansturen van de lopende operatie (gelijktijdig op diverse locaties in Nederland) en moest tevens een planningsproces van een toekomstige (fictieve) missie worden doorlopen. Doelen zijn gehaald en 103 kreeg het predicaat 'operationeel gereed'. Kortom, oefening geslaagd, maar hoe ziet het werk van de onderliggende niveaus eruit tijdens zo'n certificeringsoefening voor niveau IV? Twee voorbeelden van de werkzaamheden en uitdagingen op pelotonsniveau.

Tekst || Tlnt Rick Scholten, C-Grond-weg- en waterbouw peloton (GWW-pel)

Binnen de oefening Fusion Pioneer was de grootste opdracht die wij als GWW-pel uitgevoerd hebben: Het bouwen van een complete helibase op de Oirschotse Heide. De helibase bestond uit twee gedeeltes. Het ene gedeelte bestond uit een perimeter bestaande uit een 2m diepe sloot in combinatie met een 2m hoge wal met op ieder hoekpunt een voertuigopstelling. Aan één zijde moest de perimeter voorzien worden van een ingangspartij bestaande uit: concertinas, Friese ruiters en een UN wachtpost. Het andere gedeelte bestond uit de heli landingsplaat gekoppeld aan de locatie waar de heli's geparkeerd staan, ze on-

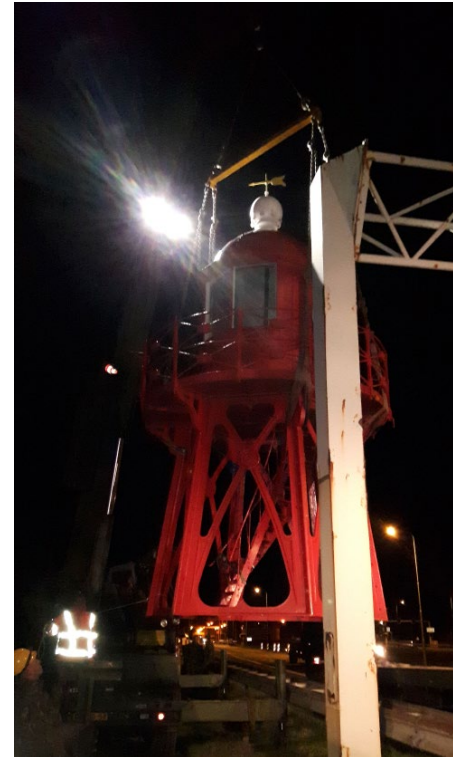
derhouden kunnen worden en kunnen worden afgetankt (klasse III opslag). Om de heli's te beschermen was ook om dit gedeelte een perimeter gemaakt bestaande uit een 2m diepe sloot gecombineerd met een 2m hoge wal, maar dan zonder voertuigopstellingen.

De beschermende perimeter diende zo snel mogelijk gemaakt te worden, maar tegelijkertijd ook van voldoende kwaliteit te zijn. Voor dit werk waren maar twee machinisten opgeleid en was er maar 1 graafmachine (HGM) beschikbaar. Om de perimeter toch zo snel mogelijk te realiseren, hebben de machinisten in shiften van 12 uur gewerkt om de 800 meter aan wal en sloot er op tijd in te krijgen.

Tegelijkertijd met het maken van de perimeter werd de ingangspartij gebouwd om een veilige entree te garanderen. Daarnaast werd ook de heli landingsplaat gerealiseerd. De helilandingsplaat inclusief de wegen naar de onderhouds- en stalplaats werden opgebouwd met weggenmatten. Deze werden op hun beurt gezeurd met wadra's. Na een kleine week grond verzetten was de helibase gerealiseerd.

Tekst || Sm Richard Draaijer, C-Ondersteuningsdetachement (Ostdet)

Tijdens oefening Fusion Pioneer lag het zwaartepunt van het Ostdet in Den Oever, waar een lichtopstand uit 1881 verplaatst dienden te worden.

Voor mij als C-Ostdet de uitdaging om mijn eigen opdracht te volbrengen en tevens de compagnie te blijven ondersteunen in het (verticale) transport op diverse andere locaties in Nederland.

Om bij de Lichtopstand te komen dient als eerste de geleiderail op de A7 tijdelijk geopend en daarna weer gedicht te worden. Zo kunnen we ons materieel op locatie brengen om met het demoteren in segmenten aan te kunnen vangen. De Lichtopstand is van gietijzer en de bouten zijn niet allemaal van een consistente maat wat het losmaken erg lastig maakt. De toren stond op een paalfundering, die in de loop der jaren enigszins is gaan zettten, waardoor de toren is gaan torderen. Dit bleek met name bij het verplaatsen van de koepel. Na drie dagen was alles gedemonteerd en is het grote moment aangebroken om de segmenten te gaan verplaatsen.

Rijkswaterstaat had een 2.0 situatie gecreëerd, die inhield dat al het verkeer via de zuid lus over de A7 reed en wij de rijbanen van de noord lus konden gebruiken voor het transport van de gedemonteerde Lichtopstand. Dit kon slechts voor een beperkte tijdsduur: van 23.00 uur tot 04.00 uur. De uitdaging lag in het te volgen traject: Eerst werd een seg-

ment op een trekker oplegger gehesen. Na 300 m vanwege een hoogtebeperking door een verkeersbordportaal over gehesen op een andere trekker oplegger. Vervolgens na nog 500 meter achterwaarts manoeuvreren over een smalle weg af gehesen te worden op locatie van de nieuwe fundering. Dit proces doorliepen we in totaal vier keer.

Alles verliep volgens planning in de nacht en het spitsverkeer van de maandagochtend kon op tijd de volledige A7 weer gebruiken.

Tijdens het opbouwen volgden dan nog spannende momenten.

Het onderste segment moest precies passen op de vijf draadeinden van de nieuwe betonfundering, wat met wat krachtige hulp van onze zijde inderdaad zo bleek te zijn. Ook nam de wind flink toe waardoor we hijsmethode en hijs-schema moesten aanpassen.

Na het aandraaien van nieuwe bouten en wat herstel laswerk stond de Lichtopstand op zijn nieuwe fundering in de haven van Den Oever. ||

len, enz enz. Dit was het ritueel voor de dagen erna. Naast dat er hard werd gewerkt, werd er veel gelachen en verliep ook deze samenwerking goed. Door de ervaringen binnen de groep werd er een strakke ingangspartij opgeleverd.

De tweede opdracht was het egaliseren van het middenterrein van het BROT (Brandweer Oefenterrein) van het opleidingscentrum van de brandweer. Doordat het terrein dagelijks gebruikt wordt door de zgn. Crashtenders (speciale blusauto's voor luchthavens en 32 ton wegend) was dit door de jaren heen veranderd in een maanlandschap. Voor deze opdracht waren de grader en de trilwals benodigd, voertuigen die wij zelf bij 105 Gncie Wb niet hebben. Deze werden bediend door de machinisten

van 102 Constrcie. Na een weekend lang 'ripperen', dozeren, vlakken en trillen lag het BROT er weer als een biljartlaken bij! Ondertussen was de ingangspartij ook klaar en konden de opdrachten opgeleverd worden aan het bataljon. De dank voor de geleverde opdrachten was bijzonder groot. Eindelijk stond er een ingangspartij en de brandweer kon weer op een egale ondergrond oefenen. We werden dan ook rijkelijk beloond met het bekende gerstenat, dat eenieder zich goed liet smaken.

Zoals al aangehaald was *Fusion Pioneer* mijn eerste 'constructie' oefening. Deze is mij zeer goed bevallen! Mooie permanente opdrachten, tevreden gebruikers, goede samenwerkingen met 102 Constrcie en het WBI, actieve-zelf-

NA EEN WEEKEND LANG 'RIPPEREN', DOZEREN, VLAKKEN EN TRILLEN LAG HET BROT ER WEER ALS EEN BIJARTLAKEN BIJ!

standige hardwerkende Ost-krijgers en veel gelachen. Kortom, voor mij is de oefening meer dan geslaagd en smaakt naar meer! ||

BOUWEN ALS HET KAN KNOKKEN ALS HET MOET

David Zwanink, 38 jaar, partner van Lianne en trotse vader van Theis en Julia, is in april 2000 opgekomen bij Schoolbataljon Centraal. Na de AMO en functieopleiding in oktober van dat jaar ingestroomd bij 111Pagnie in Wezep, alwaar hij eigenlijk zijn gehele dienstdienst heeft doorgebracht. Zoals bijna elke pantsersergent begonnen als sappeur/lijnenboer en vervolgens via diverse functies doorgestroomd naar de functie van korporaal-mineur en later plv groepscommandant. Na 8 jaar veldpeloton overgestapt naar het ondersteuningspeloton als chauffeur Fennek en bedienaar Bozena (mechanisch mijnruimmiddel). In 2010 heeft hij de actieve dienst verlaten.

Tekst || Smi Ronald Rijkers, bestuurslid VVRG

Welke missies heb je gedraaid en welke is je het meest bijgebleven?

“In 2003 / 2004 was mijn eerste uitzending met SFOR in Bosnië als mineur. In 2007 ben ik uitgezonden geweest als groepscommandant naar Uruzgan. Deze laatste is mij zonder twijfel het meest bijgebleven aangezien we daar een zware tijd hadden en met de groep / peloton veel hebben meegemaakt.”

Wat is de meest mooie ervaring tijdens operationele inzet?

“Dat was in Bosnië. Een oude vrouw in

Kupres was tijdens de oorlog haar huis kwijtgeraakt en bezat alleen nog het stukje grond waarop het gestaan had. Ze woonde noodgedwongen in een schapenschuur van de burens. Ze had van de Servische staat weliswaar bouwmaterialen gekregen, maar had niemand die daarvan een acceptabel onderkomen kon bouwen. Een aantal mensen is toen een project gestart om haar te helpen, waarna we een prefab hebben omgebouwd en ingericht en op haar grondstuk hebben geplaatst. Ter plaatse hebben we de prefab met de beschikbare

bouwmaterialen van een dak en veranda voorzien, waardoor zij haar laatste dagen warm, droog en menswaardig kon slijten. Met beperkte middelen zo iets te realiseren, waardoor iemand echt geholpen wordt, heeft het voor mij zo mooi gemaakt.”

Wat is de meest indringende ervaring die je hebt meegemaakt?

“Daar moet ik echt even over nadenken, want er zijn in 2007 veel dingen gebeurd die ik als indringend heb ervaren. Een logische keuze zou zijn het overliden

In 2010 heb je de dienst verlaten. Wat doe je tegenwoordig?

"Ik ben na mijn diensttijd overgestapt naar DBBO (Defensie Beveiliging- en Bewaking Organisatie) en werk nu als beveiliging op de Kromhoutkazerne in Utrecht."

Mis je het werken binnen de genie?

"Ik mis het zeker! Als genist maak je deel uit van een unieke club die juist door de missies steeds meer waardering heeft gekregen.

Ik mis de diversiteit van werken en het gevoel van een gemeenschappelijk doel hebben. En die dikke knallen tijdens springoefeningen natuurlijk."

van Martijn Rosier en het gewond raken van Bas van Mourik, maar het is toch meer iets wat direct daarmee in verband staat. De avond dat Martijn Rosier sneuvelde stonden we in overwatch in de omgeving van Chutu. Ik zat met mijn op achter in de MB en was bezig met het uitluisteren van de radio toen we een enorme explosie hoorden.

Al snel werd duidelijk dat het om een IED-strike ging en kort daarna kreeg ik van de teamcommandant te horen dat Martijn was overleden. Allerlei scenario's flitsten door mijn hoofd over het hoe en waarom en plotseling kwam ik tot het besef dat we nog steeds midden in die zandbak stonden en onze opdracht nog niet voltooid was. Hoe ga ik dit mijn mannen vertellen? Kan en mag ik nog wel van ze verlangen om gewoon door te gaan? Ik heb ze vervolgens over de situatie ingelicht, niet wetende wat de reacties zouden zijn. Wat er toen gebeurde zal ik nooit vergeten! In plaats van weerstand of andere negatieve reacties

(die ik mogelijk verwacht had) kreeg ik 3 handen op mijn schouder, van elk van de jongens één, met de woorden: "David, we gaan dit doen, het komt goed."

Ik vind het moeilijk om op papier te zetten wat er dan door je heen gaat en hoe ik dat beleefd heb, maar die reacties, onder die omstandigheden... indrukwekkend."

In hoeverre hebben de ervaringen van de missies bijgedragen aan de persoon die je nu bent?

"Ik ben anders tegen dingen aan gaan kijken. Dingen waarover ik mij vroeger druk maakte doen mij nu niet zoveel meer.

Ik merkte ook dat ik het leven na thuiskomst zo gehaast en gepland vond. Daarom kies ik er nu voor om dat soort dingen te vermijden. Meer tijd voor elkaar en je dierbaren maken en je vooral niet te veel laten leiden door een agenda."

Hoe zie jij de status van het veteraan zijn?

"Ik zie het als vorm van waardering voor het werk dat je als militair onder soms zware omstandigheden hebt moeten doen."

Voel je je ook veteraan, ben je trots om die status te hebben?

"Ja, ik denk wel dat ik mij veteraan voel. En ja, ik ben er absoluut trots op. Het betekent voor mij dat ik hetgeen waarvoor ik al die tijd getraind heb, ook in de praktijk heb mogen brengen en daardoor heb kunnen bijdragen aan een stukje vrede en veiligheid."

Tot slot, als ik zeg: "Regiment Genietroepen", Wat betekent dat dan voor jou?

"Een onvergetelijke tijd met veel hoogte en een aantal dieptepunten. Een hechte club van mensen met een 'can do' mentaliteit, die bouwen als het kan en knokken als het moet." ||

11 FEBRUARI 1997

HET ONGEVAL MET EEN
YPR-765
 VAN 41 BRIGPAGNCIE
IN BOSNIË

Het is 11 februari 1997, 8 uur 's morgens. Twee YPR'en (pantserupsvoertuigen) maken zich klaar om de poort uit te gaan richting de weg van Vitez naar Zenica. De Britse brigade wil zeker weten dat de wegen noord van deze weg vrij zijn van mijnen. De voorste YPR is van de Geniesectie van het A-team van 101 (NL) Mechbat, de achterste is een van de twee geneeskundige afvoerploegen van het A-team. De opdracht is om op een vooraf afgesproken punt de opc te ontmoeten, ter plekke zal hij de genisten in de voorste YPR in detail vertellen welke route er 'gecleard' moet worden. Het is koud maar het vriest niet meer en gelukkig is het droog.

Tekst || Aoo Henk Löwenthal, Defensie CBRN School

De week ervoor is dezelfde groep ook wezen route-clearen in hetzelfde gebied, ondersteund door de andere afvoerploeg van het A-team. Na een verplaatsing van ongeveer een uur aangekomen op het rendez-vous punt blijkt dat de sgt1 Jan-Willem de Jong en de sgt Rob Delnoy nog aan het verkennen zijn. Dan maar vast een greep gedaan in het uitgebreide klasse-1 pakket die één van de passagiers van de geniebak heeft meegenomen als dank voor het 'dagje-uit-met-de stichting'. Eén van de koks van 41 Pagnicie, sld1 Chris van der Linden was bijgeschoold tot mineur en hierdoor had hij de mogelijkheid om mee te gaan op rit. Ook omdat de groep moest wor-

den aangevuld want er was een aantal groepsleden op verlof.

De mannen van de Zulu en de Golf laten de meegenomen thermoskannen met koffie en thee rondgaan en met een peuk in het gezicht worden er sterke verhalen verteld en gemopperd op de trage post uit Nederland. Sgt Martijn de Wolf, commandant van de YPR GN en ik, de sgt1 Henk Löwenthal, commandant YPR GWT (gewonden-transport) praten nog even kort over de slechte radioverbinding met de OPS vanaf de plek waar we nu staan, een dal in de buurt van Ladiçe. De FM-4600 kwam bij tijd en wijlen niet over de bergen heen

ondanks ROA (Romeo-Nul-Alfa), een steunzender op een berg in de buurt van Sisava. Daarvoor was de Motorola bedoeld, een lange-golf radio die in elke YPR gemonteerd was voor de uitzending. Deze hadden we echter nooit goed aan de praat gekregen en juist deze had in dit gebied uitkomst kunnen bieden.

Na korte tijd komen de twee Geniesergeanten aanrijden in hun MB en spreken ons aan over de route die we moeten clearen. Dat blijkt dichtbij te zijn; de weg vervolgen en na ongeveer 800 meter is er een weg naar rechts en dat is tevens de start van de opdracht. Martijn vraagt aan mij of hij mijn stafkaart mag

Lunch op de YPR GNK en GN tijdens het route clearen

lenen omdat de zijne gescheurd is juist op de plek waar we heen moeten. Hij heeft ook de GPS in zijn voertuig liggen en ik heb er geen problemen mee, te meer omdat ik toch achter hem aan rijd. We praten nog even na over de toestand van de wegen waar we rijden, er ligt hier en daar nog een dooiend ijslaagje op de half verharde weggetjes. Dat blijkt ook wel als de MB even later weg wil rijden van zijn positie. Hij staat iets schuin naar beneden op een afslag en heeft daar geen grip op de gladde ondergrond. Even later zal blijken dat dat een geluk bij een ongeluk was. Martijn en ik zijn dan al weggereden in richting van de opdracht.

OVER DE RAND

Na een kleine honderd meter komt er een smalle bocht naar links in het smalle weggetje, de YPR GN gaat nog langzamer rijden. Toen kwam de achterzijde van zijn rechtersband boven de helling te hangen, ik weet nog dat ik tegen mijn bestuurder iets zei in de trend van: Wat is hij nou van plan? Later bleek dat de ervaren bestuurder van de YPR GN, kpl1 Norbert Sint Jago, de grootste

Locatie waar de YPR over de rand ging en naar beneden tuimelde

moeite had om zijn voertuig op de gladde weg in bedwang te houden. De schrik slaat ons om het hart als even later de YPR GN voor onze ogen over de rand gaat: Ongeloof en een kil gevoel heeft enkele ogenblikken de overhand. Maar we herpakten ons snel en ik weet achteraf niet eens meer hoe ik aan de rand van de weg terecht ben gekomen om achter mijn maten aan te gaan. Dan schiet me de drill PAMAN (protocol eerste-hulpverlening) weer te binnen, ik draai me om en zeg tegen kpl Daniël Wijlens dat hij een melding aan de OPS moet doen en dat ik er een aeromede-

vac-helikopter bij wil hebben. Dan pak ik mijn spullen en ga naar beneden om de mogelijke slachtoffers te zoeken.

Het was een gok maar na een keer met de bemanning van zo'n heli gesproken te hebben was de conclusie: Beter mee dan om verlegen. Dus gewoon aanvragen en misschien vliegen ze dan een keer voor niets. De eerste vraag die Daniël vervolgens stelde was hoe hij de OPS moest bereiken want we zaten al tijden niet meer in de verbinding. Was dit nou een geval 'Wet van Murphy'? Mijn kaart had Martijn en lag dus ergens beneden,

Onderdelen en uitrustingsstukken verzamelen ter berging.

IK BLEEF
HERCONTROLES
DOEN,
HALSSLAGADER
VOELEN,
BORST VOELEN... NIKS.
GELOOF IK NIET.
OPNIEUW.

hetzelfde gold voor de GPS, geen verbinding en mijn derde bemanningslid, de sld1 Dennis Kolen, was op verlof naar Nederland. Ik zei hem dat er op dat moment geen tijd was om hierover te gaan debatteren, één man regelt de melding en de ander gaat dingen doen. Als je bijzonderheden hebt zoek me dan op, zei ik tegen hem. Ik ben ergens op de helling bezig.

Het voertuig viel ongeveer een meter recht naar beneden voordat het de helling raakte, omhoog stuiterde en om haar lengte-as begon te draaien. In mijn herinnering zie ik iemand uit het voertuig vallen voordat het verder tuimelde en uit het zicht verdween. Geluk bij een ongeluk was dat de MB nog op dezelfde plek vast staat op de ijsplaat van de zijweg. Hierdoor hoorden en zagen Jan-Willem en Rob de YPR ook vallen. Zij zijn toen zo snel mogelijk naar mijn YPR GWT gereden om te zien of ze konden helpen. Ik heb zelf de twee sergeanten niet meer gezien omdat ik toen al met mijn tas naar beneden was gegaan om gewonden te zoeken.

Later bleek dat het de sld1 Cirano Kwasi geweest was die in paniek de ketting van het vrachtluik greep om deze te

openen toen hij voelde dat de YPR begon te vallen. Zijn eerste reactie was: Dit gaat fout, ik moet eruit. Hij was ook de eerste gewonde die ik vond en hij had veel pijn, zo liet hij me weten. Ik deed even een kort onderzoek bij hem om vast te stellen of hij levensbedreigende verwondingen had voordat ik verder ging om de andere collega's te zoeken.

Hij had veel pijn waar ik opdat moment niets aan kon doen maar hij begreep dat ik verder moest. Ga maar, ga maar, zei hij tegen me. De groen begroeide helling, die zo steil was dat ik maar net kon lopen, was bezaaid met zo'n beetje alles wat er in en op de YPR GN zat. Slaapzakken, rekken, uitrustingsstukken, kisten maar ook wapens, munitie en rookgranaten lagen in het spoor van het voertuig. Waar het de helling geraakt had tijdens het tuimelen zat een diepe V in de zachte ondergrond.

NEGEN SLACHTOFFERS

In mijn ooghoeken zag ik na een meter of 25 iets wat leek op een slaapzak die lukraak uit zijn hoes was geschud; toen ik beter keek en er naartoe liep bleek het sld1 Ronald Wind te zijn. Ook hij was uit het vrachtluik gevallen en geraakt door de vallende YPR. Het was voor mij de

eerste keer dat ik moest optreden bij een dergelijk groot ongeval.

Ik kon het dan ook niet geloven dat ik geen hartslag of ademhaling kon vinden. Ik bleef hercontroles doen, halsslagader voelen, borst voelen... niks. Geloof ik niet. Opnieuw. Nog steeds niks. Opnieuw. In mijn beleving na wel 20 maal controleren en zoeken drong het tot me door dat Ronald niet meer leefde. Zo onwerkelijk. Dat kan toch niet? Ik had net nog met hem zitten praten, met hem en de andere mannen die nu ergens onder me lagen, verspreid over de helling...

O shit! De anderen! Ik moet door, verder zoeken, hoe is het met hen? Laat ik hem dan nu achter? Alleen? Ik had geen keuze maar het viel me zwaar. Er lagen nóg zeven mannen, ergens.

Ooit had ik wel eens een les gehad over

triage of zoals dat heet als je geen arts bent; het sorteren van gewonden. Maar dat is makkelijk praten in een schone lesomgeving. 'Do the best for the most'. Doe het maar eens, in de kou, op een modderige helling tussen de bomen en struiken. Toch de beslissing genomen om verder te gaan want ik moest eerst weten wat er met de anderen aan de hand was voordat vastgesteld kon worden wie er als eerste geholpen moest worden en wie daarna. Ik volgde het spoor en kwam in het spoor kpl Mimoun Abbou tegen.

Ronald lag er links van hem. Appie, zoals hij meestal genoemd werd, lag op zijn rug op de helling en er stonden twee lokale bewoners bij wat me op dat moment niet verbaasde, vreemd genoeg want waar kwamen die vandaan? Veel later hoorde ik dat de YPR aan de rand van het kleine dorpje Ladice tot stilstand was gekomen. Als het voertuig een iets andere koers had gevolgd zou het een huis geraakt hebben.

Local uit Ladici met zijn zoon. Behulpzaam bij de reddingswerkzaamheden op de locatie van het ongeval.

dat kreeg ik niet meer voor elkaar. Een van de locals stond nog met de infuuszak in zijn handen en plotseling schoot me de reden van onze verplaatsing te binnen en de lessen die ik in Reek op de mijnschool had gehad vóór de uitzending: MIJNEN. Blijf te allen tijde uit het zijterrein! De man met de infuuszak leek me wel op de hoogte van zijn omgeving en ik stelde hem de vraag: Mina? Hij schudde zijn hoofd en zei: Nema mina (geen mijnen). Gelukkig, één zorg minder. Intussen waren Rob en Jan-Willem naar me toe gekomen om informatie te verzamelen want de OPS zat te wachten op een complete melding.

Nadat ik Mimoun had achtergelaten bij de twee locals, ben ik verder gegaan en vond tot mijn schrik een tweede levenloos lichaam. Zoeken naar hartslag, niets. Zoeken naar ademhaling, ook niets. Nog een keer. Het zal toch niet waar zijn? Nog een dode? Dat gaat me niet gebeuren. Uiteindelijk nog een keer moeten besluiten dat hier hulp niet meer mocht baten.

Ook de sld1 Chris van der Linden was overleden aan de verwondingen die hij had opgelopen ten gevolge van de val met de YPR. Dit was een inktzwarte dag voor ons bataljon.

Met rood-wit lint is het veilige gebied aangegeven.

MINA?

Snel het eerste onderzoek gedaan, Appie verloor af en toe het bewustzijn en dat stond me helemaal niet aan. Zijn ademhaling en hartslag was aanwezig en niet eens echt veel afwijkend van wat we normaal noemen. Maar de blauwe plek-

ken op zijn lichaam en de aard van het ongeluk in overweging nemende besloot ik van het protocol af te wijken en toch eerst een infuusnaald te prikken en een zak zout water aan te hangen. Mocht hij verslechteren dan had ik in ieder geval een toegang tot een bloedvat. Nadat ik de overige bemanningsleden had gevonden en bij hem terugkwam wilde ik een tweede naald plaatsen maar

Herdenkingsdienst in de eetzaal op Novi Travnik voordat de overledene naar Nld gaan. De gewonden genisten liggen er in bed bij.

BENEDEN

Als laatste vond ik de vijf overige bemanningsleden achter de YPR die vreemd genoeg op zijn rupsbanden terecht was gekomen. De YPR stond zelfs nog stationair te draaien. De mannen waren door andere locals uit het voertuig gehaald en bij elkaar op de grond gelegd. Weer schrok ik want één van hen lag op de rug met een handdoek over zijn gezicht, het was sld1 Jarno Bloem, één van de gewondenhelpers van de genie. Hij was nadat hij hulp had verleend aan zijn maten even gaan liggen want hijzelf was ook naar beneden gevallen met de YPR en voelde zich niet zo goed.

Hij was aanspreekbaar en ik heb hem gevraagd wat hij had gevonden aan verwondingen en bij wie. Voornamelijk butsen en builen bij iedereen. Kpl Mark de Lange had behoorlijk last van zijn rug maar geen verlamningsverschijnselen gelukkig. Kpl Menno Kuiper had een kist tegen zijn hoofd gehad en de linkerkant van gezicht zag er verschrikkelijk gezwollen uit maar achteraf bleek dat enorm mee te vallen. Door mij nog steeds onduidelijke redenen was ook het bovenste kootje van zijn pink geamputeerd. Jarno had zijn wonden verbonden en een infuusnaald geplaatst. Ik prees hem dat hij, ondanks wat hij had meegemaakt, toch de helderheid van geest had gehad om zijn gewondentas op te zoeken en aan het werk was gegaan. Martijn vroeg me hoe het met de andere vier mannen ging, ik ver-

telde het hem. Ongelovig keek hij me aan en ging op zijn knieën zitten met zijn handen voor zijn gezicht. Hij had als groepscommandant twee man verloren, toch heb ik hem aangespoord erbij te blijven. We hadden nog andere dingen te doen. Laat die YPR eens uit zetten, ik weet niet wat er stuk is en zo meteen vat hij vlam, zei ik tegen hem.

Bovenaan op de weg had Jan-Willem in de MB de melding gedaan aan de OPS dat er een ongeval was gebeurd. Later had de wachtmeester Rob Hodiament er een MB op uitgestuurd om als relay-eerstation te kunnen fungeren zodat we beter in verbinding stonden met de OPS. Er was een heli aangevraagd om de slachtoffers af te voeren naar het role 2 hospitaal op ons kamp.

Rob was met Daniël bezig om een markering uit te zetten waardoor de heli ons zou kunnen zien.

HULP

Toen ik op een gegeven moment bij Mimoun was zag ik mijn tweede YPR GWT links van mij op een honderd meter afstand langs een helling naar beneden rijden terwijl sgt Jelte Wind er naast liep. Hij, sld1 Vincent Keur en kpl Martijn Koch waren de week ervoor hier al in de buurt geweest en wisten nog hoe ze moesten rijden. Maar de helling was te glad voor de YPR, hij begon te glijden, draaide een keer om zijn as en kwam achterwaarts in een greppel terecht waarbij hij de spencilinder van de rechteerrupsband vernielde. Dat was gelukkig

Draagploeg bestaande uit Nederlandse militairen. Op weg naar de Heli.

het enige wat kapot ging want toen ik hem zag glijden sloeg me weer de schrik om het hart: Niet nog een ongeval, maar het ging goed.

Samen zijn we aan de slag gegaan om onze maten gereed te maken voor afvoer, we wisten niet hoe lang de heli nog op zich zou laten wachten maar we wilden er klaar voor zijn. Toen ik op keek nadat ik rotorbladen hoorde zag ik twee

Laatste eer (toenmalige Ramp Ceremonie) en het vertrek van Chris en Ronald naar Nld (1).

helikopters best hoog overvliegen. Shit, ze zien ons niet! Op de helling had ik twee rookgranaten gevonden en ik stak er één af. Oeh, niet goed opgelet, de granaat verspreidde rode rook en dat is normaal gesproken de kleur waarmee je de piloot afraadt om te landen. De twee heli's vlogen door, ze hadden ons niet gezien. Later bleek dat het geen medevacs waren maar waarschijnlijk toevallig overvlogen. Toen op een gegeven moment de medevac van onze Britse collega's toch kwam

belandde deze met één wiel op de helling. Ondertussen had ik geen benul van tijd meer maar toen de geneeskundige bemanningsleden voeten aan de grond zette en later de heli weer opsteeg voelde ik toch iets van opluchting. Want ondanks veel oefenen en een cursus; een sergeant geneeskundig is geen arts en ik merkte toch tijdens de hulpverlening dat ik steeds tegen mijn beperkingen aan liep.

MEDEVAC

De helibemanning vertelde later dat ze veel problemen hadden gehad om ons te vinden, soms werkt de camouflagekleur tegen je, vooral als je je in bergachtig gebied bevind op groene hellingen met groene voertuigen en dito uitrustingen. Na lang zoeken zijn ze gaan dalen nadat een flard groene rook voor de cockpit langsdroef.

De arts die uit de heli kwam sprak me aan en ik vertelde hem hoeveel gewonden ik had en wat ik bij hen gevonden had. Hij controleerde alle slachtoffers nogmaals en we spraken af dat de gewonde collega's met de helikopter meegenomen zouden worden behalve Cirano. Ik zou hem met mijn ziekenauto afvoeren naar de base. De overledenen zouden met MB's worden vervoerd naar het mortuarium van de role 2.

Met zes man hebben we Cirano op een draagbaar getild en hem de helling op gedragen naar de ziekenauto. Ik wist dat

die vent groot was maar pas toen voelden we ook hoe zwaar! 130 kilo Genist op een draagbaar, op een helling en glad was het ook. Om de beurt gleden we uit maar omdat we meerdere handjes hadden konden we voorkomen dat hij viel. Pas onderweg vroeg ik me af hoe mijn zau daar gekomen was. We hadden per afvoerploeg een zau en een YPR, vier voertuigen met twee bemanningen en er waren twee YPR'en ter plaatse. Later hoorde ik dat de wmr1 Tony van Hienen met een bestuurder van de role 2 één van mijn zau's had gepakt en op verzoek van Jelte naar de plaats van ongeval was gereden. Beter teveel dan te weinig zau's, vertelde hij me later. Er is me nog steeds een aantal dingen nooit duidelijk geworden, onder andere hoe mijn YPR weer terug is gekomen. Misschien is het me wel verteld maar is het niet blijven hangen.

Toen we met de zau op de base aankwamen was de heli er al geruime tijd. Daardoor was de eerste hulp weer vrij en konden we meteen doorlopen naar binnen. Men kon in de role 2 een stuk sneller werken dan normaal omdat ongeveer een half uur voordat de eerste gewonden werd binnengebracht, de aflossing van het specialistenteam was aangekomen uit Nederland.

Welkom op de role 2 in Novi Travnik dames en heren, graag asap omkleden en gereedmaken want er is een groot ongeval gebeurd. Wederom een geluk bij een ongeluk, de twee chirurgen zijn

3,5 uur aan het opereren geweest op Mimoun vanwege de uitgebreide inwendige verwondingen die hij had. Later in Nederland heeft hij nog een aantal operaties moeten ondergaan.

Hoe vaak ik de helling op en neer ben geklommen weet ik niet meer maar op adrenaline doe je veel. Toen ik weer een keer boven kwam bij Cirano en het tweede onderzoek deed waarbij je het hele lichaam nauwkeurig aan een onderzoek onderwerpt, deed in ik eerste instantie een verontrustende ontdekking. Toen ik zijn broekriem en broek openge maakt had en richting zijn kruis keek zag ik iets liggen wat leek op en stuk darm. Na nog een keer goed kijken bleek het zijn geslachtsdeel te zijn... Een hele opluchting op dat moment, later hebben hij en ik er nog om gelachen.

KOFFIE EN EEN PEUK

Na de overdracht van Cirano aan het personeel van de Eerste Hulp begonnen mijn handen te trillen. Ik werd meege- nomen door iemand naar de koffie- kamer en me een kop koffie in de han- den geduwd. Iemand anders gaf me een sigaret, want een shaggie draai- en ging echt niet en nam me mee naar buiten. Het trillen hield niet op en ik bedacht me dat ik moest weten hoe met de mannen ging, mijn mannen. Een goedbedoelende korporaal van de role 2 had opdracht gekregen geen be- zoek toe te laten en hield me tegen. Op dat moment trok ik dat niet, de opge- bouwde spanning richtte zich op de arme vent. De sm Peter Douma kwam op het lawaai af en nam me mee naar de verpleegafdeling.

Mimoun is daags erna met een medevac en vervolgens een vliegtuig naar Neder- land gevlogen voor verdere uitgebreide behandeling in het AZU te Utrecht.

De anderen zijn een dag daarna met een Chinook onder begeleiding van de afgeloste specialistenploeg vertrok- ken vanaf de welbekende T-junction bij Novi-Travnik naar Nederland.

AFSCHIED

Na een uitgebreide afscheidsceremonie op de base zijn Chris en Ronald herenigd

Ladici herdenking 11-02-2017

Op verzoek van mij schoonvader M.Abbou ben ik mee gegaan naar de "Ladici" her- denking van de operatie IFOR 1 van 1997 waar hij aan deelnam, inmiddels al 20 jaar geleden. Het leek mij een bijzondere kans om dit mee te mogen maken en natuurlijk omdat ik zelf genist ben. Mimoun Abbou was toen plaatsvervangend groepscomman- dant van een geniegroep van de toen nog bestaande 41 Pantsergeniecompagnie uit Seedorf (nu 412 Pantsergeniecompagnie uit Oirschot). 41 Pantsergeniecompagnie leverde geniegevechtssteun aan de missie IFOR.

Tijdens deze missie vond er een zwaar ongeluk plaats terwijl ze op patrouille waren, vlak bij het klein dorpje "Ladici". Bij dit ongeluk kwamen 2 collega's om het leven en raakte er 6 collega's gewond waarvan 1 zwaargewond (Mimoun Abbou).

Op 11 februari 2017 ben ik samen met mijn partner en schoonouders naar de "Ladici" herdenking geweest in Vught. Het heeft een groot indruk op mij achter gelaten, met name hoe de stoere mannen elkaar weer zagen na 20 jaar. De omhelzende mannen die stiekem een traantje weg veegde, uit blijdschap, trots, en niet te vergeten verdriet. Eindelijk waren ze weer samen, om hun 2 gevallen kameraden te herdenken. Het was prachtig om te zien, hoe de mannen nu 20 jaar later met hun inmiddels grijze haren en met een compleet gezin een moment stil stonden voor het monument van de 2 gevallen kameraden. Het was mij een genoegen en eer hier bij aanwezig te mogen zijn, en tegelijkertijd ook een leermoment voor mij zelf, men zegt wel "uit het oog uit het hart" dat was nu totaal niet te zien. De band wat je in je dienstjaren met elkaar creëert is uniek. Kameraadschap en saamhorigheid is voor het leven getekend.

Met vriendelijke Genie groeten, De Sld1 Jimidar | Sodeju

met hun familie in Nederland. De cere- monie werd geleid door onze GV-ers en was zeer emotioneel, ik heb zitten huilen als een kind.

Er werden afscheidsredes gehouden door diverse mensen maar ik kan me niet herinneren wie dat geweest zijn, op dat moment was ik teveel met mezelf bezig en ik denk dat dat voor meer mensen gold. Dit was niet zoals het bedoeld was; we zouden samen op missie gaan en sa- men weer naar huis. Dat is niet gebeurd en dat vergeten we nooit meer.

Op de plaats van het ongeval is een monument opgericht met de namen van Chris en Ronald.

De bewoners van het huis, waar de YPR vlakbij tot stilstand was gekomen, heb- ben het jarenlang verzorgd, het marmer gepoetst en het gras er omheen gemaaid totdat de RA van het Regiment Genie- troepen het heeft laten verplaatsen naar een mooi plekje bij het Geniemuseum in Vught. Ik ben daar een paar maal ge- weest, ook met mijn vrouw, om ze te herdenken. ||

OUWE MANNEN MET BLAZERS JONGE MANNEN MET POLO'S

Nee, dit is niet hét modeadvies voor de komende zomer, maar slechts een kreet om jullie aandacht te vragen. Nou OK, eigenlijk vraag ik jullie om aandacht voor jezelf en je buddy. Omdat het best wel leuk is om elkaar weer af en toe te zien, om samen oude koeien uit de sloot te halen, die goede oude tijd weer eens te herbeleven. En soms, om te bespreken waar hij of zij af en toe tegenaan loopt.

Tekst || Majoor Jan Boot, voorzitter VVRG

De meeste uitgezonden jonge mannen en vrouwen voelen zich geen veteraan, zijn er niet mee bezig en hebben hun aandacht op andere zaken gericht. Toch is het belangrijk om voor jezelf even stil te staan bij een aantal overwegingen die ik jullie allemaal mee wil geven. Als ik in gesprek ga met jonge veteranen vraag ik ze vaak of ze de definitie van een veteraan kunnen geven. Vrijwel 100% van alle ondervraagden antwoordt met een goede definitie, in de trend van "Veteranen, dat zijn mensen die als militair in dienst van Neder-

land op missie zijn geweest". Als ik ze dan vervolgens vraag welk beeld zij hebben bij een veteraan, dan antwoorden ze stevast met "die oude mannen en vrouwen die in WO II, Indonesië en Korea hebben gevochten".

Het huidige veteranenbestand bestaat uit ongeveer 115.000 personen. En van die 115.000 personen is ongeveer 35% ouder dan 60 jaar. Kortom, het merendeel (65%) is dus jonger dan 60 jaar en is naar de maatstaven van vandaag, nog geen oude baas (of

bazin), maar gewoon nog iemand die onderdeel is van een arbeidsomgeving.

Om het nog verder te analyseren; 40 is het nieuwe 30, 50 is het nieuwe 40, schotten tussen leeftijdsgroepen zijn aan het vervagen (de mode voor eind twintigers scheelt niet veel met die van een veertiger/vijftiger en qua muziek is er ook nog steeds een redelijke klik) en we leven allemaal met een smartphone waarmee via *social media* snel contact kan worden gelegd met elkaar. Kortom, wordt het niet eens tijd dat wij met ons

Reünie, samen genieten en oude koeien vangen

allen beginnen te beseffen dat binnen nu en 10 jaar, het (fysieke) beeld van een veteraan totaal anders is dan nu? In mijn belevenis is dit erg belangrijk om te beseffen om een aantal redenen:

1. Vroeger was niet alles beter

“Vroeger” moest je gewoon doen, want dan deed je al gek genoeg, en was het niet gewoon om over je twijfels, angsten of frustraties te praten. Dit heeft ertoe geleid dat veel oude veteranen tot op de dag van vandaag met ernstige psychische problemen rondlopen.

“Vroeger” was er geen veteranenwet, stonden we NIET stil bij het idee dat er wellicht aandacht moest worden geschonken aan de ervaringen van veteranen en dat er zorg werd verleend aan mensen. Naar aanleiding van veel klachten en problemen is er in de loop der tijd uiteindelijk een betere veteranenzorg gekomen. Maar... als wij nu zelf niet beseffen dat wij veteraan zijn en niet actief worden om invulling te geven aan veteranenzorg/beleid, wat bestaat er dan nog over 10 jaar?

2. Het komt niet allemaal vanzelf goed

Je bent jong en je wilt wat, je voelt je oersterk, werkt in een fantastische eenheid en maakt de meest avontuurlijke zaken mee op missie. Je kunt samen met je maten lachen, gieren, brullen.

Gaat van oefening naar oefening, af en toe een missie en kan altijd op je buddy steunen. En toen ging je de dienst uit... De eerste jaren ben je druk met je nieuwe levensfase; vriend/vriendin, man/vrouw, huisje, boompje, beestje. Je kent het allemaal wel. En toch mis je iets, de vriendschap, kameraadschap, het samen hard werken, natregenen, afzien. Je mist de genie. Af en toe schrik je, ben je extreem emotioneel gevoelig en barst je zomaar in tranen uit als je naar je kind kijkt.

Acht jaar geleden kwam je terug van een missie en had je nergens last van, nu komen er zaken naar boven. Je omgeving probeert je te begrijpen, maar je weet dat ze dat nooit helemaal zullen. Je mist je *bud*, je eenheid...

3. Samen zijn wij toch echt wel sterker

Wat een mazzel dat je via facebook erachter kwam dat je oude eenheid een reünie organiseerde. Het was een gezellige avond, oude koeien werden uit de sloot gehaald, er werd gelachen, maar ook geslikt, die brok in je keel, die natte ogen. Je oude eenheidsmaatjes herkennen de blik, de arm om je schouder was er, de trots en kracht kwam weer terug. De dag erna, *whatsappjes* vullen het scherm van je *iphone*.

Oh ja, gisteravond toch maar even een groepsapp aangemaakt, gosh wat een

ACHT JAAR GELEDEN
KWAM JE TERUG VAN
EEN MISSIE EN HAD
JE NERGENS LAST
VAN, NU KOMEN ER
ZAKEN NAAR BOVEN.

Speciale aandacht voor veteranen tijdens de Wapendag Genie

lol dit. Het was goed gisteravond, ik heb mijn maatjes weer gevonden...

“Vroeger” kregen we les over de IK-..., over het herkennen van gevechtssuitputting. Nu krijg je op de Thuis Front Informatiedag een flyer mee hoe je hulpverleners kunt gebruiken.

Bij je eenheid krijg je hopelijk af en toe een Tactische Oefening Zonder Troepen (TOZT), waarbij je ervaringen van een bepaalde actie tijdens een missie kunt delen met een jonge onervaren collega. Je krijgt een podium om je ervaringen te delen, want dat is goed voor jou, maar ook voor de eenheid...

Bij het verlaten van de dienst loop je langs de CSM die je er nog even op

GENIETROEPEN

MAGAZINE REGIMENT GENIETROEPEN

